

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (девети разширен състав)

5 октомври 2020 година *

„Конкуренция — Картели — Административно производство — Решение за извършване на проверка — Възражение за незаконосъобразност на член 20 от Регламент (ЕС) № 1/2003 — Право на ефективни правни средства за защита — Равни процесуални възможности — Задължение за мотивиране — Право на неприкосновеност на частните помещения — Достатъчно сериозни улики — Пропорционалност“

По дело T-249/17

Casino, Guichard-Perrachon, установено в Сент-Етиен (Франция),

Achats Marchandises Casino SAS (AMC), по-рано EMC Distribution, установено във Витри-сюр-Сен (Франция),

за които се явяват D. Théophile, I. Simic, O. de Juvigny, T. Reymond, A. Sunderland и G. Aubron, avocats,

жалбоподатели,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват B. Mongin, A. Dawes и I. Rogalski, в качеството на представители, подпомагани от F. Ninane, avocate,

ответник,

подпомагана от

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват S. Voelaert, С. Петрова и O. Segnana, в качеството на представители,

встъпила страна,

с предмет искане на основание член 263 ДФЕС за отмяна на Решение С(2017) 1054 final на Комисията от 9 февруари 2017 г., с което на Casino, Guichard-Perrachon и на всички пряко или непряко контролирани от него дружества се разпорежда да се подчинят на проверка в съответствие с член 20, параграфи 1 и 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета (дело AT.40466 — Tute 1),

* Език на производството: френски.

ОБЩИЯТ СЪД (девети разширен състав),

състоящ се от: S. Gervasoni (докладчик), председател, L. Madise, R. da Silva Passos, K. Kowalik-Bańczyk и C. Mac Eochaidh, съдии,

секретар: M. Marescaux, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 29 януари 2020 г.,

постанови настоящото

Решение

I. Правна уредба

1 Член 20 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г. стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167) е озаглавен „Правомощия на Комисията за извършване на проверки“ и гласи:

„1. За да изпълни задълженията, възложени ѝ с настоящия регламент, Комисията може да извършва всички необходими проверки на предприятия или на сдружения на предприятия.

2. Длъжностните лица и другите придружаващи лица, упълномощени от Комисията да извършат проверка, разполагат с правомощията:

- а) да влизат във всички помещения, имоти и транспортни средства на предприятия и на сдружения на предприятия;
- б) да проверяват книгите и другите документи, свързани със стопанската дейност, независимо от носителя, на който се съхраняват;
- в) да вземат или получават под всякаква форма копия или извлечения от тези книги или документи;
- г) да запечатват всички бизнес помещения, книги или документи за срока и в степента, необходими за проверката;
- д) да разпитват всички представители или членове на персонала на предприятие или на сдружение на предприятия за обяснение на факти или документи, свързани с предмета и целта на проверката и да записват отговорите.

3. Длъжностните лица и другите придружаващи лица, упълномощени от Комисията да извършат проверка, упражняват своите правомощия след представяне на писмено пълномощно, в което конкретно се посочва предметът и целта на проверката и санкциите, предвидени в член 23, в случай че представянето на изисканите книги или други документи, свързани със стопанската дейност, е непълно или когато отговорите на въпросите, поставени съгласно параграф 2 от настоящия член, са неточни или подвеждащи. В разумен срок преди извършване на проверката Комисията уведомява за проверката органа по конкуренция на държавата членка, на чиято територия ще се извърши тя.

4. Предприятията и сдруженията на предприятия са длъжни да се подчинят на проверките, разпоредени с решение на Комисията. В решението се посочват предметът и целта на проверката, насрочва се дата, на която тя ще започне, и се посочват санкциите, предвидени в членове 23 и 24, и правото на обжалване на решението пред Съда на Европейските общности. Комисията взема такива решения след допитване до органа по конкуренция на държавата членка, на чиято територия ще се извърши проверката.

5. Длъжностните лица, както и лицата, упълномощени или назначени от органа по конкуренция на държавата членка, на чиято територия ще се извърши проверката, по искане на този орган или на Комисията, активно подпомагат длъжностните лица и другите придружаващи лица, упълномощени от Комисията. За тази цел те разполагат с правомощията по параграф 2.

6. Когато длъжностните лица и другите придружаващи лица, упълномощени от Комисията, установят, че предприятие се противопоставя на проверка, разпоредена по реда на настоящия член, съответната държава членка им осигурява необходимото съдействие, като иска, когато е необходимо, съдействие от полицията или от равностоен правоохранителен орган, с което да им се даде възможност да извършат тяхната проверка.

7. В случай че за съдействието, предвидено в параграф 6, се изисква разрешение от съдебен орган съгласно националните правила, се внася искане за такова разрешение. Искане за такова разрешение може да се внесе и като предохранителна мярка.

8. Когато се внася искане за разрешение, както е посочено в параграф 7, националният съдебен орган осъществява контрол за автентичност на решението на Комисията и на предвидените мерки за процесуална принуда, които не трябва да са произволни, нито прекомерни, като се има предвид предметът на проверката. При осъществяване на своя контрол върху пропорционалността на мерките за процесуална принуда националният съдебен орган може да поиска от Комисията, пряко или чрез органа по конкуренция на държавата членка, подробни обяснения за конкретните основания на Комисията за нейните подозрения за нарушение на членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС], както и за тежестта на твърдяното нарушение и за характера на участието на съответното предприятие. Въпреки това националният съдебен орган не може да поставя под въпрос необходимостта от проверката, нито да изисква да му се предостави информацията от преписката на Комисията. Законосъобразността на решението на Комисията е обект на съдебен контрол само от Съда на Европейските общности“.

II. Обстоятелствата по спора

- 2 Първият жалбоподател, Casino, Guichard-Perrachon (наричано по-нататък „Casino“), е дружеството майка на групата Casino и упражнява дейност по-специално във Франция, главно в сектора на продажба на хранителни и нехранителни стоки. Неговото дъщерно дружество, Achats Marchandises Casino SAS (АМС), по-рано EMC Distribution, което е вторият жалбоподател, е централа за каталогизиране, която договаря условията за закупуване на стоки от доставчиците от името на дружествата от групата Casino във Франция.
- 3 След като получава сведения за обмен на информация между първия жалбоподател и други предприятия или сдружения на предприятия, и по-конкретно дружеството Intermarché, което също упражнява дейност в сектора на продажба на хранителни и нехранителни стоки, на 9 февруари 2017 г. Европейската комисия приема Решение С(2017) 1054 final, с което разпорежда на Casino, Guichard-Perrachon и на всички пряко или непряко контролирани от него дружества да се подчинят на проверка съгласно член 20, параграфи 1 и 4 от Регламент № 1/2003 (дело АТ.40466 — Tute 1) (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

4 Разпоредителната част на обжалваното решение има следното съдържание:

„Член 1

Casino [...], както и всички пряко или непряко контролирани от него дружества, са длъжни да се подчинят на проверка относно евентуалното им участие в съгласувани практики, противоречащи на член 101 [ДФЕС], на пазарите за доставка на стоки за ежедневно потребление, на пазара за продажба на услуги на производителите на маркови стоки и на пазарите за продажба на потребителите на стоки за ежедневно потребление. Тези съгласувани практики се състоят в:

- а) обмен на информация от 2015 г. нататък между предприятия и/или сдружения на предприятия, по-специално ICDC [...] и/или неговите членове, Casino и AgeCore и/или неговите членове и Intermarché, относно получените от тях отстъпки на пазарите за доставка на стоки за ежедневно потребление в секторите на хранителните продукти, хигиенните препарати и продуктите за почистване и относно цените на пазара за продажба на услуги на производителите на маркови стоки в секторите на хранителните продукти, хигиенните препарати и продуктите за почистване в няколко държави от Европейския съюз, по-специално във Франция и
- б) обмен на информация поне от 2016 г. нататък между Casino и Intermarché във връзка с бъдещите им търговски стратегии, по-специално що се отнася до асортимента, развитието на магазините, електронната търговия и политиката за популяризиране на пазарите за доставка на стоки за ежедневно потребление и на пазарите за продажба на потребителите на стоки за ежедневно потребление във Франция.

Тази проверка може да се извърши във всяко помещение на предприятието [...]

Casino разрешава на длъжностните лица и на другите упълномощени от Комисията лица да извършат проверка, а на длъжностните лица и другите лица, упълномощени от органа по конкуренция на съответната държава членка с цел да ги подпомагат или назначени от последния за тази цел, да получат достъп до неговите помещения и превозни средства в рамките на нормалното работно време. Дружеството предоставя за проверка книгите и другите документи, свързани със стопанската дейност, независимо от носителя, на който се съхраняват, ако бъдат поискани от длъжностните и други упълномощени лица, и им позволява да вземат или получат под всякаква форма копия или извлечения от тези книги или документи. Casino позволява запечатването на всички бизнес помещения, книги или документи за срока и в степента, необходими за проверката. То дава незабавно и на място устни обяснения във връзка с предмета и целта на проверката ако тези длъжностни или упълномощени лица поискат това и разрешава на всички представители или членове на персонала да дават такива обяснения. Дружеството разрешава записването на тези обяснения под всякаква форма.

Член 2

Проверката може да започне на 20 февруари 2017 г. или малко след това.

Член 3

Casino и всички пряко или непряко контролирани от него дружества са адресати на настоящото решение.

В съответствие с член 297, параграф 2 [ДФЕС] настоящото решение се съобщава на предприятието, което е негов адресат, непосредствено преди извършване на проверката“.

- 5 След като Комисията уведомява френския *Autorité de la concurrence* (Орган за защита на конкуренцията) за тази проверка, последният сезира съдията по мерките за неотклонение при *Tribunal de grande instance de Créteil* (Окръжен съд Кретей, Франция) и съдията по мерките за неотклонение при *Tribunal de grande instance de Paris* (Окръжен съд Париж, Франция) с искане да му се разреши да осъществи посещения и да предприеме действия по изземване в помещенията на жалбоподателите. С определения от 17 февруари 2017 г. посочените съдии по мерките за неотклонение разрешават извършването на посещенията и предприемането на действията по изземване, които са поискани като предохранителна мярка. Тъй като в хода на проверката не е било необходимо да се използват правомощия за упражняване на принуда по смисъла на член 20, параграфи 6—8 от Регламент № 1/2003, жалбоподателите не са били уведомени за тези определения.
- 6 Проверката започва на 20 февруари 2017 г. — датата, на която инспекторите на Комисията, придружени от представители на френския *Autorité de la concurrence* (Орган за защита на конкуренцията), се явяват в седалището на групата *Casino* и в помещенията на втория жалбоподател, уведомявайки жалбоподателите за обжалваното решение.
- 7 В рамките на проверката Комисията по-специално посещава офисите, събира оборудване, по-специално компютърно (преносими компютри, мобилни телефони, таблети, периферни устройства), разпитва няколко лица и копира съдържанието на събраните материали.
- 8 Всеки от жалбоподателите изпраща на Комисията писмо с дата 24 февруари 2017 г., в което изразява резерви по отношение на обжалваното решение и на начина на провеждане на предвидената в него проверка.

III. Производството и исканията на страните

- 9 На 28 април 2017 г. жалбоподателите подават настоящата жалба в секретариата на Общия съд.
- 10 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 28 юли 2017 г., Съветът на Европейския съюз иска да встъпи в настоящото производство в подкрепа на исканията на Комисията. С решение от 22 септември 2017 г. председателят на девети състав на Общия съд допуска това встъпване. Съветът представя писменото си становище, а главните страни представят становищата си по същото в предвидения срок.
- 11 Жалбоподателите искат от Общия съд:
 - да приеме процесуално-организационно действие, с което да разпорежи на Комисията да представи всички документи, доказателства и други сведения, въз основа на които тя счита, че към датата на постановяване на обжалваното решение е разполагала с достатъчно сериозни улики, които да обосноват извършването на проверка в техните помещения,
 - да отмени обжалваното решение,
 - Комисията и Съветът да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски.
- 12 Комисията, подпомагана от Съвета, моли Общия съд:
 - да отхвърли жалбата,
 - да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

- 13 По предложение на девети състав Общият съд решава на основание член 28 от Процедурния правилник на Общия съд да преразпредели делото на девети разширен състав.
- 14 По предложение на съдията докладчик Общият съд (девети разширен състав), в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89 от Процедурния правилник, приканва Комисията да представи неповерителен вариант на уликите относно предполагаемите нарушения, с които е разполагала към датата на приемане на обжалваното решение, и иска от жалбоподателите да вземат отношение по представените улики. Комисията и жалбоподателите изпълняват тези искания в определения срок.
- 15 В отговор на становището на жалбоподателите Комисията иска от Общия съд да предприеме предвиденото в член 91 от Процедурния правилник действие по събиране на доказателства, с което да ѝ бъде разпоредено да представи поверителния вариант на посочените по-горе улики, при условие че само представителите на жалбоподателите ще имат достъп до тях при ограничени условия и посредством поемането на ангажимент за поверителност, който да предвижда, че те не биха могли да разкрият съдържанието на поверителния вариант на уликите на своите клиенти.
- 16 Представителите на жалбоподателите се противопоставят на условията за достъп до предложените от Комисията улики, като считат, че такива ангажименти във връзка с поверителността не им позволяват да осигурят в пълна степен защитата на клиентите си. Те искат от Общия съд да разпорежи в рамките на разглежданото действие по събиране на доказателства поне един служител на всеки жалбоподател да получи достъп до съответните документи или да бъде представен неповерителен вариант, чиито заличени данни са ограничени до тези, чието разкриване би позволило да се установят предприятията, с които Комисията е провела събеседвания, и до тези, във връзка с които Комисията конкретно обосновава необходимостта от поверителност и предоставя достатъчно точно резюме. Освен това те искат извършването на процесуално-организационно действие, с което Комисията да се прикани да представи доказателства, позволяващи да се провери датата на съставяне и евентуалното изменение на някои от съобщените улики. Накрая те искат от Общия съд да организира неформална среща, предхождаща приемането на исканото действие по събиране на доказателства, с оглед на определяне на неговия обхват и съдържание.
- 17 С оглед на критиките, отправени от жалбоподателите срещу представените улики, в рамките на нови процесуално-организационни действия Общият съд поставя няколко въпроса на Комисията и иска от жалбоподателите да вземат отношение по някои от отговорите ѝ. Комисията и жалбоподателите изпълняват тези искания в определения срок.
- 18 По предложение на съдията докладчик Общият съд (девети разширен състав) решава да започне устната фаза на производството.
- 19 С акт, подаден в секретариата на Общия съд на 19 декември 2019 г., Комисията представя „допълнителен отговор“ към един от предходните си отговори на въпросите на Общия съд. Общият съд прилага този акт към преписката по делото, независимо от въпроса за неговата допустимост, и иска от жалбоподателите да представят становищата си по посочения акт, което последните правят в определения срок, като оспорват именно допустимостта на този допълнителен отговор.
- 20 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 29 януари 2020 г.

IV. От правна страна

- 21 Жалбоподателите изтъкват по същество три основания в подкрепа на жалбата си. Първото е възражение за незаконосъобразност на член 20 от Регламент № 1/2003, второто е неизпълнение на задължението за мотивиране, а третото — нарушение на правото на неприкосновеност на частните помещения.

A. По първото основание: възражение за незаконосъобразност на член 20 от Регламент № 1/2003

- 22 Жалбоподателите твърдят, че член 20 от Регламент № 1/2003 е незаконосъобразен, тъй като нарушава членове 47 и 48 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), както и член 6, параграф 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“). В подкрепа на това възражение, на първо място, те изтъкват нарушение на правото на ефективни правни средства за защита, и на второ място — нарушение на принципа на равни процесуални възможности и на правото на защита.

1. По допустимостта на възражението за законосъобразност

- 23 Комисията изтъква, че повдигнатото от жалбоподателите възражение за незаконосъобразност е недопустимо на три основания.
- 24 Първо, Комисията, подкрепяна от Съвета, твърди, че изтъкнатото основание не е достатъчно точно, тъй като, от една страна, жалбоподателите не са посочили ясно коя разпоредба от член 20 от Регламент № 1/2003 е незаконосъобразна, и от друга страна, не са изложили конкретно в какво се състоят нарушенията, съдържащи се в този член, който установявал приложимия към решенията за проверка правен режим, а не правния режим, приложим по отношение на провеждането на проверките.
- 25 Второ, според Комисията, подкрепяна от Съвета и по този въпрос, липсвала връзка между обжалваното решение и разглеждания в настоящия случай акт с общо приложение. Всъщност жалбоподателите не били доказали по какъв начин обстоятелството, че член 20 от Регламент № 1/2003, изцяло или частично, не предвижда правно средство за защита срещу провеждането на проверка, води до незаконосъобразност на решението за проверка, което представлявало акт, различен от актовете, приети по време на проверката. Следвайки логиката на Съвета, в писмената си дуплика Комисията добавя, че съдържащото се в реликата на жалбоподателите твърдение, че възражението за незаконосъобразност се отнася до член 20 от Регламент № 1/2003 като цяло единствено потвърждава недопустимостта на това възражение, тъй като обжалваното решение се основавало само на параграфи 1 и 4 от член 20. Тя подчертава също, че в нито един акт от вторичното право не се предвиждат специални способности за съдебна защита, тъй като способите за правна защита се предвидени единствено в Договора.
- 26 Трето, под предлог, че оспорват член 20 от Регламент № 1/2003, жалбоподателите всъщност критикували изцяло или отчасти установената практика на Общия съд и на Съда относно предвидените в Договора способности за правна защита, която не позволявала да се оспорва провеждането на проверка, освен в някои ограничени случаи.
- 27 Що се отнася до първото възражение за недопустимост следва да се припомни, че по силата на член 21, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, приложим за производството пред Общия съд по силата на член 53, първа алинея от посочения статут и на член 76, буква г) от Процедурния правилник всяка искова молба или жалба трябва да включва информация за

предмета на спора, изтъкнатите основания и доводи, както и кратко изложение на посочените основания. Съгласно постоянната съдебна практика, която е приложима и по отношение на основания, базирани на възражение за незаконосъобразност (вж. в този смисъл решение от 14 юли 2016 г., *Alesa/Комисия*, Т-99/14, непубликувано, ЕУ:Т:2016:413, т. 87—91 и цитираната съдебна практика), това посочване трябва да е достатъчно ясно и точно, за да позволи на ответника да подготви защитата си, а на Общия съд — да се произнесе по иска или жалбата, ако е необходимо, без да разполага с други данни. С оглед да се гарантират правната сигурност и доброто правораздаване, за да бъде допустим един иск или жалба, е необходимо основните фактически и правни елементи, на които се основава, да следват поне обобщено, но съгласувано и разбираемо, от текста на самия иск или жалба (вж. решение от 25 януари 2018 г., *BSCA/Комисия*, Т-818/14, ЕУ:Т:2018:33, т. 94 и 95 и цитираната съдебна практика).

- 28 В случая жалбоподателите ясно и точно излагат в какво се състоят двете твърдения за нарушения, изтъкнати от тях срещу оспорваната разпоредаба от Регламент № 1/2003, като посочват тяхното основание, изведено от правото, от съдържанието на разпоредабата и от съдебната практика, а също така излагат подробни доводи в подкрепа на тези твърдения за нарушения, без да е необходимо да иска друга информация. Впрочем може да се отбележи, че с оглед на доводите, изложени от Комисията в писмената ѝ защита и в писмената дуплика, тя очевидно е могла да разбере възраженията на жалбоподателите.
- 29 Следва да се добави, че в настоящия случай твърдяното от Комисията обстоятелство, че разпоредабата, чиято незаконосъобразност се изтъква (установяваща правния режим на решенията за проверка), не определя правилата, оспорени с възражението (отнасящи се до провеждането на проверките), не поставя под въпрос спазването на изискванията за точност и яснота на възражението за незаконосъобразност (вж. в това отношение т. 35—43 по-долу).
- 30 Освен това следва да се отбележи, че в писмените си изявления жалбоподателите ясно посочват, че се позовават главно на незаконосъобразността на член 20 от Регламент № 1/2003 като цяло и не могат да бъдат упреквани, че не са уточнили съответния параграф или параграфи от този член. Всъщност, доколкото от самия текст на член 277 ДФЕС се установява, че законосъобразността на всеки „акт с общо приложение“ може да се оспори посредством възражение за незаконосъобразност (във връзка с възражение, повдигнато срещу два регламента, вж. решение от 13 юли 1966 г., *Италия/Съвет и Комисия*, 32/65, ЕУ:С:1966:42, а във връзка с възражение, повдигнато срещу член от Условиата за работа на другите служители на Европейските общности, вж. решение от 30 април 2009 г., *Аауһан и др./Парламент*, F-65/07, ЕУ:F:2009:43), от авторите на възражението не може да се изисква на основание на изпълнение на формалните изисквания за повдигане на възражение да уточняват параграфа на съответния член от акт с общо приложение, чиято незаконосъобразност оспорват, но подобно уточнение може да се изиска въз основа на други условия за допустимост на възражение за незаконосъобразност (вж. т. 33 и 34 по-долу).
- 31 Следователно първото възражение за недопустимост, изтъкнато срещу възражението за незаконосъобразност (вж. т. 24 по-горе), трябва да се отхвърли.
- 32 Що се отнася до другите две възражения за недопустимост на възражението за незаконосъобразност (вж. т. 25 и 26 по-горе), най-напред следва да се посочи, че те са насочени единствено срещу първото твърдение за нарушение, изтъкнато в подкрепа на възражението за незаконосъобразност, което е незначително на правото на ефективни правни средства за защита.
- 33 Що се отнася до първото твърдение за нарушение, изтъкнато в подкрепа на възражението за незаконосъобразност, следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика инцидентно повдигнатото възражение за незаконосъобразност по член 277 ДФЕС във връзка с основното оспорване на законосъобразността на дадено решение е допустимо само когато съществува връзка между оспорвания акт и нормата, по отношение на която е повдигнато

възражението за незаконосъобразност. Доколкото целта на член 277 ДФЕС не е да позволи на страните да оспорват приложимостта на всеки акт с общо приложение, независимо дали това е в полза на предявения иск или подадената жалба, обхватът на възражението за незаконосъобразност трябва да бъде сведен до необходимото за разрешаването на спора. От това следва, че актът с общо приложение, по отношение на който е повдигнато възражението за незаконосъобразност, следва пряко или непряко да е приложим към случая, който е предмет на иска или жалбата (вж. решение от 12 юни 2015 г., Health Food Manufacturers' Association и др./Комисия, T-296/12, EU:T:2015:375, т. 170 и цитираната съдебна практика). От това следва също, че трябва да съществува пряка правна връзка между оспореното индивидуално решение и въпросния акт с общо приложение. Съществуването на подобна връзка обаче може да се изведе от констатацията, че обжалваното решение по същество се основава на разпоредба от акта, за който се твърди, че е незаконосъобразен, въпреки че последната формално не е правно основание на това решение (вж. решение от 20 ноември 2007 г., Ianniello/Комисия, T-308/04, EU:T:2007:347, т. 33 и цитираната съдебна практика)

- 34 От това следва, че изтъкнатото в настоящия случай възражение за незаконосъобразност е допустимо само доколкото се отнася до разпоредбите на член 20 от Регламент № 1/2003, които служат изрично за основание на обжалваното решение, а именно параграф 4 от този член (вж. в този смисъл решение от 6 септември 2013 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, T-289/11, T-290/11 и T-521/11, EU:T:2013:404, т. 57 и 58), а също и параграф 1, който установява общото правомощие на Комисията да извършва проверки (наричани по-нататък „релевантните разпоредби на член 20 от Регламент № 1/2003“). Всъщност настоящата проверка е разпоредена с решение, прието на основание на тези разпоредби, и следователно не е проверка, извършвана въз основа на обикновено пълномощно, без предварително приемане на решение (уредена в член 20, параграф 3), нито проверка, проведена при условията на противопоставяне от страна на съответното предприятие (уредена в член 20, параграфи 6—8).
- 35 В настоящия случай, ако релевантните разпоредби на член 20 от Регламент № 1/2003 следва да бъдат обявени за незаконосъобразни, приетото въз основа на тези разпоредби обжалвано решение би загубило всякакво правно основание и трябва да бъде отменено, независимо от причината, поради която посочените разпоредби са приети за незаконосъобразни.
- 36 Следователно от доводите, изтъкнати в подкрепа както на второто, така и на третото възражение за недопустимост, не може да се направи извод, че първото твърдение за нарушение, изложено в подкрепа на възражението за незаконосъобразност, е недопустимо.
- 37 Всъщност с тези доводи Комисията, подкрепяна от Съвета, критикува по същество липсата на връзка между изтъкнатото основание за незаконосъобразност, а именно липсата на ефективен съдебен контрол върху протичането на проверките, и обжалваното решение за извършване на проверка, като изтъква, от една страна, че правилата, уреждащи съдебния контрол върху провеждането на проверките, не са основание за приемане на обжалваното решение (второ възражение за недопустимост), и от друга страна, че тези правила произтичат от тълкуването на член 263 ДФЕС в съдебната практика и не трябва да се съдържат в член 20 от Регламент № 1/2003, на който се основава обжалваното решение (трето възражение за недопустимост).
- 38 При всички положения, дори да се предположи, че допустимостта на възражение за незаконосъобразност зависи от установяването на връзка между твърдяното основание за незаконосъобразност и обжалваното решение, не може да се приеме, че в случая такава връзка липсва.
- 39 Както правилно подчертават жалбоподателите, твърдяната незаконосъобразност не се отнася до самите актове, приети след уреденото в член 20 от Регламент № 1/2003 решение за проверка, които актове са свързани с изпълнението на това решение и с провеждането на проверката. Предмет на критика са съществуващите още от приемането на решението за проверка пропуски

в правните средства за защита, позволяващи извършването на контрол върху тези актове, които пропуски според жалбоподателите произтичат от релевантните разпоредби на член 20 от Регламент № 1/2003.

- 40 Подобно на постановеното от Общия съд в решение от 6 септември 2013 г., Deutsche Bahn и др./Комисия (T-289/11, T-290/11 и T-521/11, EU:T:2013:404, т. 50 и 108), във връзка с твърдяната необходимост от получаване на съдебно оправомощаване преди приемането на решение за проверка, в настоящия случай жалбоподателите искат Общият съд да установи ново формално изискване, обуславящо законосъобразността на такова решение, което изискване се състои в гарантиране на специфични способности за правна защита от момента на приемането на решението, позволяващи съдебен контрол на мерките, приети в изпълнение на посоченото решение, което изискване трябва да се включи в релевантните разпоредби на член 20 от Регламент № 1/2003.
- 41 На този етап не се разглежда различният по същество въпрос за определяне на правните средства за защита, позволяващи да се осигури ефективен съдебен контрол върху протичането на проверките, и за тяхното формално включване в рамките на член 20 от Регламент № 1/2003, който въпрос се отнася до проверката на основателността на възражението за незаконосъобразност. Всъщност проверката на допустимостта на възражението за незаконосъобразност не предполага да се определи по какъв начин и с какъв вид разпоредби трябва да се установи съдебният контрол върху протичането на проверките. Въпросът трябва да бъде разрешен именно в рамките на проверката за съответствие на член 20 от Регламент № 1/2003 с правото на ефективни правни средства за защита и следователно посоченият въпрос трябва да се разреши именно в рамките на разглеждането на основателността на възражението за незаконосъобразност. В това отношение следва да се отбележи, че в подкрепа на третото си възражение за недопустимост Комисията се позовава на доводите си относно основателността на възражението за незаконосъобразност, както и на решение от 28 април 2010 г., Amann & Söhne и Cousin Filterie/Комисия (T-446/05, EU:T:2010:165, т. 123—152), в което се отхвърля като неоснователно повдигнатото по това дело възражение за незаконосъобразност.
- 42 От това следва също така, че е ирелевантно и твърдяното от Комисията обстоятелство, което впрочем е частично неточно, че нито един акт на вторичното право не предвижда специален способ за защита. Всъщност като пример следва да се посочи, че самият Регламент № 1/2003 предвижда в член 31 правомощието за неограничен съдебен контрол на Съда на Европейския съюз по жалбите срещу решения, с които Комисията е наложила глоба или периодично санкционно плащане, за да отмени, намали или увеличи глобата или периодичното санкционно плащане. Освен това Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 154 г., 2017г., стр. 1), както и други актове за създаване на органи, служби или агенции на Съюза, предвижда възможността за обжалване пред съда на Съюза на решенията на апелативните състави, създадени в рамките на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO). Несъмнено тези правни средства за защита са продължение на установените в Договора и в този смисъл не са самостоятелни способности за защита, които не са предвидени в Договора, каквито впрочем не могат и да бъдат. В случая обаче жалбоподателите не искат създаването на такива самостоятелни правни средства за защита. Всъщност следва да се приеме, че те оспорват липсата в член 20 от Регламент № 1/2003 на разпоредби, предоставящи на мерките, свързани с провеждането на проверки, естеството на актове, които подлежат на обжалване по силата на Договора, подобно на предвиденото в член 90а от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз във връзка с действията по разследване на Европейската служба за борба с измамите (OLAF) и създаващи задължение тази възможност за обжалване да бъде посочена в решението за проверка, подобно на съдържащото се в член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003 задължение да се посочи възможността за обжалване на самото решение за проверка пред съда на Съюза.

- 43 От това следва, че възражението за незаконосъобразност е допустимо, що се отнася до първото твърдение за нарушение, изтъкнато в негова подкрепа. Същото важи и за второто твърдение за нарушение, изтъкнато в подкрепа на възражението за незаконосъобразност, което се отнася до нарушение на принципа на равни процесуални възможности и на правото на защита, чиято допустимост впрочем не се оспорва (вж. т. 32 по-горе). Всъщност, подобно на изтъкнатите в рамките на първото твърдение за нарушение пропуски в релевантните разпоредби на член 20 от Регламент № 1/2003 по отношение на ефективната съдебна защита, с второто си твърдение за нарушение жалбоподателите критикуват неподвижването в тези разпоредби на съобщаване на уликите, обосновавали проверката на съответното предприятие, като според тях единствено подобно съобщаване може да гарантира спазването на принципа на равни процесуални възможности и на правото на защита на посоченото предприятие.
- 44 От всичко изложено по-горе следва, че направеното от жалбоподателите възражение за незаконосъобразност трябва да се обяви за допустимо по отношение на двете твърдения за нарушения, изтъкнати в негова подкрепа, но само що се отнася до релевантните разпоредби на член 20 от Регламент № 1/2003.

2. По основателността на възражението за незаконосъобразност

а) По първото твърдение за нарушение: незачитане на правото на ефективни правни средства за защита

- 45 Жалбоподателите изтъкват, че член 20 от Регламент № 1/2003 нарушава правото на ефективни правни средства за защита. Като се позовават на практиката на Европейския съд по правата на човека (наричан по-нататък „ЕСПЧ“) и на практиката на съдилищата на Съюза, те отбелязват, че доколкото съдебният контрол върху провеждането на проверките може да се осъществи само в рамките на жалба за отмяна, насочена срещу окончателното решение за налагане на санкция, прието от Комисията на основание член 101 ДФЕС, възможността за оспорване на това провеждане не била сигурна и не била предоставена в разумен срок. Въз основа на това жалбоподателите правят извода, че режимът на обжалване на условията за провеждане на проверките, разпоредени на основание член 20 от Регламент № 1/2003, не осигурява „подходящо поправяне на положението“ на предприятията, обект на тази проверка. Всъщност те нямали възможност своевременно да се възползват от защитата на безпристрастен и независим съд и съответно били принудени да удовлетворят всички искания на инспекторите.
- 46 Следва да се припомни, че съгласно член 47 от Хартата, озаглавен „Право на ефективни правни средства за защита и на справедлив съдебен процес“:

„Всеки, чиито права и свободи, гарантирани от правото на Съюза, са били нарушени, има право на ефективни правни средства за защита пред съд в съответствие с предвидените в настоящия член условия.

Всеки има право неговото дело да бъде гледано справедливо и публично в разумен срок от независим и безпристрастен съд, предварително създаден със закон [...]“.

- 47 Също така съгласно разясненията относно Хартата (ОВ С 303, 2007 г., стр. 17), които съгласно член 52, параграф 7 от Хартата трябва да се вземат надлежно под внимание от юрисдикциите на Съюза (вж. решение от 26 февруари 2013 г., Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, т. 20 и цитираната съдебна практика), член 47 от Хартата съответства на член 6, параграф 1 и на член 13 от ЕКПЧ.

- 48 Както уместно подчертава Съветът, това съответствие между разпоредбите на Хартата и на ЕКПЧ не означава, че контролът за законосъобразност, който следва да се осъществи в конкретния случай, трябва да се извърши с оглед на разпоредбите на ЕКПЧ. Действително от съдебната практика, и по-специално от цитираното от Съвета решение от 14 септември 2017 г., К. (С-18/16, ЕУ:С:2017:680, т. 32 и цитираната съдебна практика) следва, че макар признатите от ЕКПЧ основни права да са част от правото на Съюза като общи принципи, както потвърждава член 6, параграф 3 ДЕС, и макар член 52, параграф 3 от Хартата да предвижда, че съдържащите се в тази харта права, съответстващи на права, гарантирани от ЕКПЧ, имат същия смисъл и обхват като дадените им в посочената конвенция, все пак, докато Съюзът не се присъедини към тази конвенция, тя не представлява юридически акт, формално интегриран в правния ред на Съюза, поради което контролът за законосъобразност трябва да се осъществи само по отношение на основните права, гарантирани с Хартата.
- 49 При все това както от член 52 от Хартата, така и от разясненията по отношение на този член следва, че разпоредбите на ЕКПЧ и практиката на ЕСПЧ относно тези разпоредби трябва да бъдат взети предвид при тълкуването и прилагането на разпоредбите на Хартата в конкретен случай (вж. в този смисъл решения от 22 декември 2010 г., DEB, С-279/09, ЕУ:С:2010:811, т. 35 и 37 и цитираната съдебна практика и от 26 февруари 2013 г., Melloni, С-399/11, ЕУ:С:2013:107, т. 50). Всъщност член 52, параграф 3 от Хартата гласи, че доколкото Хартата съдържа права, съответстващи на права, гарантирани от ЕКПЧ, техният смисъл и обхват са същите като дадените им в ЕКПЧ, а разясненията относно този член уточняват, че смисълът и обхватът на гарантираните от ЕКПЧ права се определят не само от текста на ЕКПЧ и протоколите към нея, но и от практиката на ЕСПЧ.
- 50 От практиката на ЕСПЧ относно спазването на ЕКПЧ, и по-конкретно на членове 6 и 13 от нея във връзка с посещения в частни помещения, и по-специално от решения на ЕСПЧ от 21 февруари 2008 г., Ravon и др. с/у Франция (СЕ:ЕЧР:2008:0221JUD001849703, наричано по-нататък „решение Ravon“), от 21 декември 2010 г., Société Canal Plus и др. с/у Франция (СЕ:ЕЧР:2010:1221JUD002940808, наричано по-нататък „решение Canal Plus“), от 21 декември 2010 г., Compagnie des gaz de pétrole Primagaz с/у Франция (СЕ:ЕЧР:2010:1221JUD002961308, наричано по-нататък „решение Primagaz“), и от 2 октомври 2014 г., Delta Pekárny a.s. с/у Чешка република (СЕ:ЕЧР:2014:1002JUD000009711, наричано по-нататък „решение Delta Pekárny“), които се цитират и анализират от страните, произтичат следните принципи:
- трябва да е налице ефективен съдебен контрол, както от фактическа, така и от правна страна, върху законосъобразността на решението или на съответните мерки (решение Ravon, т. 28 и решение Delta Pekárny, т. 87) (наричано по-нататък „условието за ефективност“);
 - при установяване на нередности наличните средства за правна защита трябва да позволяват или да се предотврати извършването на съответното действие или, ако вече е било извършено неправомерно действие, да се осигури подходящо поправяне на положението на заинтересованото лице (решение Ravon, т. 28 и решение Delta Pekárny, т. 87) (наричано по-нататък „условието за ефикасност“);
 - трябва да е сигурно, че съответното правно средство за защита е достъпно (решение Canal Plus, т. 40 и решение Primagaz, т. 28 (наричано по-нататък „условието за сигурност“);
 - съдебният контрол трябва да се упражни в разумен срок (решения Canal Plus, т. 40 и Primagaz, т. 28) (наричано по-нататък „условието за разумен срок“).
- 51 От това следва също, че провеждането на дадена проверка трябва да може да бъде предмет на такъв ефективен съдебен контрол и че контролът трябва да бъде ефективен при конкретните обстоятелства по съответното дело (решение Delta Pekárny, т. 87), което предполага да се вземат предвид всички налични правни средства за защита и съответно да се направи общ

анализ на тези правни средства за защита (вж. в този смисъл решения Ravon, т. 29—34; Canal Plus, т. 40—44 и Delta Pekárny, т. 89—93). Следователно проверката на основателността на възражението за незаконосъобразност не може да се ограничи до анализа на посочените от жалбоподателите недостатъци на член 20 от Регламент № 1/2003, а трябва да се направи, като се вземат предвид всички правни способности за защита, с които разполага предприятието, обект на проверка.

- 52 Като начало е важно да се отбележи, че противно на твърдяното от Комисията и Съвета, припомнената в точки 50 и 51 по-горе практика на ЕСПЧ не може да се счита за ирелевантна в настоящата ситуация.
- 53 Разбира се, в разглеждания случай Комисията не е прибегнала до съдействие от страна до полицията, нито до правомощията на националните органи за упражняване на принуда на основание член 20, параграфи 6—8 от Регламент № 1/2003. За това свидетелства по-специално фактът, че определенията, които Комисията е поискала да бъдат издадени от френските съдилища с предохранителна цел, с които се разрешават разглежданите посещения и действия по изземване, не са били съобщени на жалбоподателите. Както обаче правилно поддържат последните, те са били длъжни да се съобразят с решението за проверка, което е обвързващо за неговите адресати, а в случай че не бъде изпълнено, може да се наложи глоба (член 23, параграф 1, букви в)—д) от Регламент № 1/2003) и което решение съдържа по-специално предоставяне достъп до всички техни помещения, осъществяване на контрол върху всички техни документи, свързани със стопанската дейност, и получаване на копия от тях (член 20, параграф 2, букви а)—г) от Регламент № 1/2003), което е достатъчно, за да бъде установено наличието на нахлуване в частните помещения на предприятията, обект на проверката, обосноваващо необходимостта да се гарантират признатите в практиката на ЕСПЧ, посочена в точки 50 и 51 по-горе, права на предприятията, чиито частни помещения са обект на посещения (вж. в този смисъл решение от 6 септември 2013 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, Т-289/11, Т-290/11 и Т-521/11, EU:T:2013:404, т. 65; решение на ЕСПЧ от 14 март 2013 г., Bernh Larsen Holding AS и др. с/у Норвегия, CE:ECHR:2013:0314JUD002411708, т. 106). Следователно не е от определящо значение обстоятелството, че в конкретния случай проверката е проведена без предварителната намеса на съда, допускащ съдействие от страна на полицията, и може дори да се счита, че тази липса на предварителна намеса на съда обосновава а fortiori необходимостта на етапа на съдебния контрол а posteriori на решението, с което се разпорежда проверката, да се спазят установените в практиката на ЕСПЧ гаранции (вж. в този смисъл решение от 6 септември 2013 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, Т-289/11, Т-290/11 и Т-521/11, EU:T:2013:404, т. 66 и цитираната практика на ЕСПЧ). Освен това е важно да се подчертае, че когато съдът на Съюза се е произнасял по спазването на основните права на предприятията, обект на проверка, той винаги се е позовавал на практиката на ЕСПЧ (решения от 18 юни 2015 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, С-583/13 Р, EU:C:2015:404, т. 41—48, от 6 септември 2013 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, Т-289/11, Т-290/11 и Т-521/11, EU:T:2013:404, т. 109—114 и от 10 април 2018 г., Alcogroup и Alcodis/Комисия, Т-274/15, непубликувано, EU:T:2018:179, т. 91).
- 54 При това положение следва да се провери дали правото на ефективни правни средства за защита се спазва от системата от правни средства, позволяваща да се оспори провеждането на проверка в областта на конкурентното право в светлината на горепосочената практика на ЕСПЧ.
- 55 Както следва от практиката на ЕСПЧ и както бе посочено в точка 51 по-горе, тази проверка трябва да се основава на общ анализ на правните средства за защита, които могат да доведат до упражняване на контрол върху приетите в рамките на проверката мерки. При това положение е без значение, че взет поотделно, всеки от тези правни способности за защита не отговаря на четирите условия, които трябва да са изпълнени, за да се приеме, че е налице правото на ефективни правни средства за защита.

56 Страните изтъкват шест правни способа за защита. Става дума за:

- жалбата срещу решението за проверка,
- жалбата срещу всеки акт, който отговаря на установените в съдебната практика условия за акт, подлежащ на обжалване, и който Комисията приема вследствие на решението за проверка и в рамките на протичането на проверката, като например решение, с което се отхвърля искане за защита на документи на основание поверителност на разговорите и кореспонденцията между адвокат и клиент (вж. решение от 17 септември 2007 г., Akzo Nobel Chemicals и Akcros Chemicals/Комисия, Т-125/03 и Т-253/03, ЕУ:Т:2007:287, т. 46, 48 и 49 и цитираната съдебна практика),
- жалбата срещу окончателното решение, с което приключва производството, образувано на основание член 101 ДФЕС,
- молбата за допускане на обезпечение,
- иска за извъндоговорна отговорност,
- искания, които могат да бъдат отправени до служителя по изслушването.

57 Следва да се отбележи, че с изключение на исканията, отправени до служителя по изслушването, който не може да бъде квалифициран като „съд“ по смисъла на ЕКПЧ, по-специално поради това че има право да отправя само препоръки (член 4, параграф 2, буква а) от Решение 2011/695/ЕС на председателя на Комисията от 13 октомври 2011 година относно функцията и мандата на служителя по изслушването в някои производства по конкуренция (ОВ L 275, 2011 г., стр. 29), всеки от тези правни способи позволява пред съда да се отнесат оплаквания, свързани с дадена проверка, както подчертават жалбоподателите.

58 Всъщност, първо, от съдебната практика следва, че условията, при които е извършена проверка, могат да бъдат оспорени в рамките на жалба за отмяна на окончателното решение за приключване на производството, образувано на основание на член 101 ДФЕС (решение от 14 ноември 2012 г., Nexans France и Nexans/Комисия, Т-135/09, ЕУ:Т:2012:596, т. 132; вж. също решение от 10 април 2018 г., Alcogroup и Alcodis/Комисия, Т-274/15, непубликувано, ЕУ:Т:2018:179, т. 91 и цитираната съдебна практика), и това впрочем не се оспорва от жалбоподателите. Разглежданият контрол относно законосъобразността на окончателните решения не подлежи — с изключение на недопустимостта на основанията, които е трябвало да бъдат изтъкнати срещу решението за проверка (вж. в този смисъл решение от 20 април 1999 г., Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, Т-305/94—Т-307/94, Т-313/94—Т-316/94, Т-318/94, Т-325/94, Т-328/94, Т-329/94 и Т-335/94, ЕУ:Т:1999:80, т. 408—415) — на каквото и да е ограничение от гледна точка на основанията, на които може да се направи позоваване, и съответно на предмета на контрола. Той позволява по-специално да се провери дали Комисията е спазила всички ограничения, които са ѝ наложени при провеждането на дадена проверка (вж. в този смисъл решение от 6 септември 2013 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, Т-289/11, Т-290/11 и Т-521/11, ЕУ:Т:2013:404, т. 79—82), и се счита, че той гарантира наличието на ефективна съдебна защита по отношение на мерките за проверка, каквато защита се изисква от ЕСПЧ (решение от 10 април 2018 г., Alcogroup и Alcodis/Комисия, Т-274/15, непубликувано, ЕУ:Т:2018:179, т. 91).

59 Второ, от съдебната практика също така се установява, че решение за проверка може да бъде предмет на жалба за отмяна (решение от 6 септември 2013 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, Т-289/11, Т-290/11 и Т-521/11, ЕУ:Т:2013:404, т. 97 и 111) и настоящото производство по обжалване също свидетелства за това. Такъв контрол впрочем е предвиден в самия член 20 от Регламент № 1/2003 (параграфи 4 и 8), която разпоредба налага посочването на този контрол в

решението за проверка. От една страна обаче, контролът за законосъобразност на решението за проверка, който се отнася по-конкретно до обстоятелството дали Комисията разполага с достатъчно сериозни улики, позволяващи да се направи предположение за нарушение на правилата на конкуренция, в случай на установяване на такава незаконосъобразност може да доведе до това всички мерки, приети в приложение на решението, да се считат на свой ред за опорочени от незаконосъобразност, по-специално за такива, които не са били необходими (вж. в този смисъл решение от 20 юни 2018 г., *České dráhy/Комисия*, Т-621/16, непубликувано, ЕУ:Т:2018:367, т. 40 и цитираната съдебна практика). От друга страна, в хипотезата, в която решение за проверка е прието вследствие на други проверки и в която то се основава на данните, получени в рамките на предходните проверки, контролът за законосъобразност на посоченото решение може по-специално да се отнася до съответствието на мерките, приети в приложение на предходните решения за проверка, с определения в тези решения обхват на проверката (вж. в този смисъл решение от 6 септември 2013 г., *Deutsche Bahn* и др./Комисия, Т-289/11, Т-290/11 и Т-521/11, ЕУ:Т:2013:404, т. 138—160) и в случай на установено несъответствие посоченият контрол може да доведе до отмяна на съответното решение (решение от 18 юни 2015 г., *Deutsche Bahn* и др./Комисия, С-583/13 Р, ЕУ:С:2015:404, т. 56—67 и 71; вж. също в този смисъл решение от 10 април 2018 г., *Alcogroup* и *Alcodis/Комисия*, Т-274/15, непубликувано, ЕУ:Т:2018:179, т. 63).

- 60 Трето, макар страните да не споменават това, следва също да се отбележи, че подобно на всяко решение за налагане на санкции по силата на Регламент № 1/2003, решение на Комисията, с което се санкционира възпрепятстване на проверката на основание член 23, параграф 1, букви в)—д) от Регламент № 1/2003, може да бъде предмет на жалба за отмяна. Следователно в подкрепа на тази жалба може по-специално да се изтъкне незаконосъобразността на санкцията, с мотива че е незаконосъобразна самата мярка, приета по време на проверката, на която санкционираното предприятие не би се подложило, като например искане за представяне на поверителен документ или искане за обяснение, отправено до член на неговия персонал (вж. в този смисъл решение от 14 ноември 2012 г., *Nexans France* и *Nexans/Комисия*, Т-135/09, ЕУ:Т:2012:596, т. 126).
- 61 Четвърто, от решение от 17 септември 2007 г., *Akzo Nobel Chemicals* и *Akcros Chemicals/Комисия* (Т-125/03 и Т-253/03, ЕУ:Т:2007:287, т. 46, 48 и 49 и цитираната съдебна практика), ясно следва, че решение, с което изрично или мълчаливо се отхвърля направено по време на проверка искане за защита на документи въз основа на поверителността на разговорите и кореспонденцията между адвокат и клиент, съставлява обжалваем акт. Това правно средство за защита е предоставено именно защото съдът на Съюза е приел, че възможността за предприятието да подаде жалба срещу евентуално решение, установяващо нарушения на правилата на конкуренцията, не е достатъчна, за да предостави подходяща защита на правата му, тъй като, от една страна, административното производство може да не приключи с решение за установяване на нарушение, а от друга страна, възможността за подаване на жалба срещу това решение в никакъв случай не дава на предприятието средство да предотврати необратимите последици, до които би довело неправилното запознаване с документите, защитени от поверителността (вж. решение от 17 септември 2007 г., *Akzo Nobel Chemicals* и *Akcros Chemicals/Комисия*, Т-125/03 и Т-253/03, ЕУ:Т:2007:287, т. 47 и цитираната съдебна практика).
- 62 Също така, противно на твърденията на жалбоподателите, и макар съдът на Съюза към настоящия момент да не е обявил подобна жалба за допустима, може да се приеме, че Общият съд допуска възможността за предприятието, обект на проверка, да подаде при същите условия жалба срещу решение, с което се отхвърля искането за защита на членовете на неговия персонал на основание на зачитане на личния им живот. Всъщност, след като припомня решение от 17 септември 2007 г., *Akzo Nobel Chemicals* и *Akcros Chemicals/Комисия* (Т-125/03 и Т-253/03, ЕУ:Т:2007:287) и цитираната в него съдебна практика, Общият съд, споменавайки възможността за „решение, с което се отказва да се предостави [...] защита [на личния живот]“, същевременно

констатира, че в случая не е било прието такова решение. В това отношение той се основава на обстоятелството, че при приемането на решението за вземане на копия от данните жалбоподателите нито са твърдели, че притежаваните от тях документи се ползват от защита, подобна на защитата, предоставена на разговорите и кореспонденцията между адвокат и клиент, нито са посочили конкретните документи или части от тях (решение от 14 ноември 2012 г., Nexans France и Nexans/Комисия, Т-135/09, ЕУ:Т:2012:596, т. 129 и 130). Впрочем може да се отбележи, че жалбоподателите не оспорват самото съществуване на разглеждания способ за правна защита, а по-скоро неговия ограничителен и обвързващ характер за съответните предприятия, тъй като те трябва да реагират незабавно още докато проверката е в ход и преди Комисията да е направила каквото и да е копие (вж. т. 72 по-долу).

- 63 Всъщност следва да се приеме, че нито разпоредбите на Договорите, нито текстът на член 20 от Регламент № 1/2003 изключват възможността предприятие да подаде жалба за отмяна срещу такива действия, извършени в рамките на проверката, при условие че са изпълнени изискванията, произтичащи от член 263, четвърта алинея ДФЕС.
- 64 Пето, въпреки че съгласно член 278 ДФЕС всички посочени по-горе жалби по принцип нямат суспензивно действие, по силата на същата разпоредба е възможно да се постанови спиране на изпълнението на актовете, оспорени в рамките на тези жалби. В частност подобна молба за спиране на изпълнението може да доведе до спиране на проверките, с уточнението, че доколкото решението за проверка по принцип е съобщено и доведено до знанието на предприятието, обект на проверката, в деня, в който започва тя, единствено използването на предвидената в член 157, параграф 2 от Процедурния правилник процедура позволява да се постигне такъв резултат, ако са изпълнени условията за временно спиране на изпълнението (вж. в този смисъл решение от 6 септември 2013 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, Т-289/11, Т-290/11 и Т-521/11, ЕУ:Т:2013:404, т. 98). Всъщност въз основа на тази разпоредба председателят на Общия съд може да уважи молбата за спиране на изпълнението, преди да изслуша Комисията, и по този начин да разпореди спиране на изпълнението само няколко дни след подаването на молбата и преди проверката да е приключила.
- 65 Следва да се добави, че молба за допускане на обезпечение може да бъде подадена и успоредно с жалбата срещу решение, с което се отхвърля молба за защита на разговорите и кореспонденцията между адвокат и клиент. За това свидетелстват определения от 27 септември 2004 г., Комисия/Akzo и Akcros (С-7/04 Р (R), ЕУ:С:2004:566) и от 30 октомври 2003 г., Akzo Nobel Chemicals и Akcros Chemicals/Комисия (Т-125/03 R и Т-253/03 R, ЕУ:Т:2003:287). Всъщност може да се счита, че в посоченото определение председателят на Съда, който отменя определението на председателя на Общия съд за допускане на исканото спиране на изпълнението, не е изключил възможността, при липса на поето от Комисията задължение да не позволява достъп на трети лица до разглежданите документи, да бъде разпоредено спиране на изпълнение на решението, с което се отхвърля молбата за защита на разговорите и кореспонденцията между разглежданите дружества и техните адвокати и запазване на съответните поверителни данни в секретариата на юрисдикцията до постановяване на решение по главната жалба (вж. в този смисъл определение от 27 септември 2004 г., Комисия/Akzo и Akcros, С-7/04 Р(R), ЕУ:С:2004:566, т. 42 и т. 1 и 2 от диспозитива; вж. също в този смисъл определение от 17 септември 2015 г., Alcogroup и Alcodis/Commission, С-386/15 Р(R), ЕУ:С:2015:623, т. 24). Следователно, противно на твърденията на жалбоподателите, не може да се приеме, че обезпечителното производство не дава възможност за отстраняване на евентуалните нередности, допуснати от Комисията в хода на проверката, независимо от решението, с което тя е била разпоредена.
- 66 Шесто, дори по време на проверките да не бъде приет акт, подлежащ на обжалване, ако предприятието, обект на проверка, счита, че Комисията е допуснала нарушения по време на проверката и че те са му причинили вреди, позволяващи ангажиране на отговорността на Съюза, то може да предяви срещу Комисията иск за извъндоговорна отговорност. Тази

възможност съществува още преди приемането на решение за приключване на производството за установяване на нарушение, дори в хипотезата, в която проверката не би довела до приемането на окончателно решение, което може да бъде предмет на жалба за отмяна. Всъщност такъв иск за отговорност не е част от системата за контрол на валидността на актовете на Съюза, имащи задължителни правни последици, които могат да засегнат интересите на жалбоподателя, а е на разположение, когато дадена страна е претърпяла вреда поради неправомерното поведение на институция, дори когато това поведение не се е проявило в обжалваем акт (вж. в този смисъл решенията от 14 ноември 2012 г., Nexans France и Nexans/Комисия, Т-135/09, ЕУ:Т:2012:596, т. 133, от 6 септември 2013 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, Т-289/11, Т-290/11 и Т-521/11, ЕУ:Т:2013:404, т. 99 и от 10 април 2018 г., Alcogroup и Alcodis/Комисия, Т-274/15, непубликувано, ЕУ:Т:2018:179, т. 92).

- 67 Освен това може да се приеме, че системата за контрол на провеждането на проверките, състояща се от всички гореописани правни способности за защита, отговаря на четирите условия, припомнени в точка 50 по-горе.
- 68 Що се отнася на първо място до условието за ефективност, следва да се изтъкне обстоятелството, което впрочем не се оспорва от жалбоподателите, че горепосочените правни способности за защита дават възможност за задълбочен контрол както по правните, така и по фактическите въпроси (вж., що се отнася по-специално до решенията за проверка, решение от 18 юни 2015 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, С-583/13 Р, ЕУ:С:2015:404, т. 33 и 34, а що се отнася по-общо до решенията на Комисията относно производства по прилагане на членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС, решение от 8 декември 2011 г., Chalkor/Комисия, С-386/10 Р, ЕУ:С:2011:815, т. 62).
- 69 Освен това е важно да се подчертае, че макар всеки от тези правни способности, взет поотделно, да не позволява да се упражни контрол върху основателността на всички мерки, приети по време на проверката, съвместното прилагане на тези способности, което не поставя проблем във връзка с допустимостта, позволява подобен контрол, както е видно от изброяването в точки 57—66 по-горе на различните мерки, приети в хода на проверките, и на различните права на предприятията, обект на проверка, които права могат да са предмет на контрол при разглеждането на различните жалби. По-специално жалбоподателите не могат основателно да поддържат, че няма правно средство за защита, което да обхваща хипотезата, при която инспекторите вземат копие от документи, излизащи извън обхвата на проверката. Всъщност в посочения от жалбоподателите случай, в който разглежданата проверка не би довела до приемане на решение за установяване на нарушение и за налагане на санкция, а до започване на ново разследване и до приемане на ново решение за проверка, предприятията, обект на проверка, биха могли да подадат жалба за отмяна на това решение, оспорвайки законосъобразността на обосновалите го улики, тъй като те са били неправомерно получени по време на предходната проверка (вж. т. 59 по-горе).
- 70 От това следва, че са ирелевантни твърденията на жалбоподателите, основани на решения на ЕСПЧ, установяващи нарушение на правото на ефективни правни средства за защита, с мотива че не е налице някой от посочените по-горе способности за защита. По-специално в настоящия случай са неприложими констатациите на ЕСПЧ, направени в решение Delta Pekárny (т. 82—94), тъй като разглежданото чешко законодателство не е въвело специален способ за защита, позволяващ оспорване на решенията за проверка. Всъщност единствената възможност на предприятията, обект на проверка, да повдигнат възражения срещу законосъобразността на тази проверка, е в рамките на производство за оспорване по същество на констатациите на органа по конкуренция и в това отношение не подлежат на съдебен контрол въпроси като необходимостта, продължителността и обхвата на проверката, както и нейната пропорционалност (вж. в този смисъл заключението на генералния адвокат Wahl по дело Deutsche Bahn и др./Комисия, С-583/13 Р, ЕУ:С:2015:92, т. 37), а тези въпроси е можело да подлежат на подобен контрол в рамките на жалба срещу решението за проверка.

- 71 Също така, за разлика от обстоятелствата, при които е постановено решение на ЕСПЧ от 2 април 2015 г., *Vinci Construction и GTM Génie Civil и Services с/у Франция* (СЕ:ЕCHR:2015:0402JUD006362910), от съдебната практика на Съюза произтича възможността да се поиска ефективен контрол за спазване на поверителността на разговорите и кореспонденцията между адвокат и клиент по време на проверки (вж. т. 61 по-горе). В този смисъл предмет на контрол е по-специално дали съответните документи са попадали в приложното поле на тази поверителност (вж. в този смисъл решение от 17 септември 2007 г., *Akzo Nobel Chemicals и Akcros Chemicals/Комисия*, Т-125/03 и Т-253/03, ЕУ:Т:2007:287, т. 117—135, 138—140 и 165—179).
- 72 Освен това следва да се приеме, че не се накърнява правото на ефективни правни средства за защита, ако от предприятието, обект на решение за проверка, се изисква да предприеме определени действия, за да запази правата си и достъпа си до способите за защита, позволяващи да се гарантира спазването на тези права, и по-специално действия, изразяващи се в подаване на молби за защита пред Комисията (вж. т. 61 и 62 по-горе). Същото важи в още по-голяма степен, когато тази институция е длъжна, преди да направи копия, да предостави на предприятието кратък срок за консултиране с неговите адвокати с оглед на евентуално формулиране на подобни молби (вж. в този смисъл решение от 6 септември 2013 г., *Deutsche Bahn и др./Комисия*, Т-289/11, Т-290/11 и Т-521/11, ЕУ:Т:2013:404, т. 89).
- 73 Що се отнася на второ място до условието за ефикасност, може да бъде прието за установено, че горепосочените правни средства за защита позволяват както превантивен контрол — благодарение на обезпечителните производства, възпрепятствайки приключването на проверките (вж. т. 64 по-горе), така и контрол с оздравително действие, който следва извършването на проверките — благодарение на другите правни средства за защита. В това отношение следва да се подчертае, че практиката на ЕСПЧ не изисква да е налице едновременно контрол *a priori* и *a posteriori*, тъй като тя предвижда тези два вида контрол алтернативно (вж. т. 50 по-горе). В настоящия случай, макар производството по молба за допускане на обезпечение да не е имало необходимата ефикасност, както изтъкват жалбоподателите, вярно е също така, че жалбите, които могат да бъдат подадени впоследствие, във всички случаи предоставят на правния субект подходящо поправяне.
- 74 Така в случай на отмяна на решението за проверка Комисията няма право да използва в производство във връзка с нарушение на правилата за конкуренция никакви документи или доказателства, събрани от нея в рамките на тази проверка (решения от 22 октомври 2002 г., *Roquette Frères*, С-94/00, ЕУ:С:2002:603, т. 49 и от 12 декември 2012 г., *Almamet/Комисия*, Т-410/09, непубликувано, ЕУ:Т:2012:676, т. 31). По-специално такава отмяна неизбежно води до отмяна на новото решение за проверка, което би било прието изключително въз основа на документите, иззети в рамките на първата неправомерна проверка (вж. в този смисъл решение от 20 юни 2018 г., *České dráhy/Комисия*, Т-621/16, непубликувано, ЕУ:Т:2018:367, т. 39 и 40).
- 75 Освен това в рамките на жалбата срещу окончателното решение на Комисията, последиците от установяването на нередност при провеждането на проверката се изразяват в невъзможността Комисията да използва така събраните доказателства за целите на процедурата по установяване на нарушение (вж. решение от 18 юни 2015 г., *Deutsche Bahn и др./Комисия*, С-583/13 Р, ЕУ:С:2015:404, т. 45 и цитираната съдебна практика), което може да доведе до отмяна на решението за установяване на нарушението и за налагане на санкция, ако съответните доказателства са определящи за целите на това установяване и на тази санкция.
- 76 Освен това, дори в хипотезата, в която не бъде прието решение за установяване на нарушение и за налагане на съответна санкция, следва да се припомни, че все още са на разположение, от една страна, жалбата за отмяна на някои приети в хода на проверката мерки (вж. т. 61 и 62 по-горе), и от друга страна, иска за обезщетение (вж. т. 66 по-горе). Тези два правни способа обаче позволяват да се постигнат, съответно, отпадане на отменените мерки за проверка от

правовия ред и обезщетяване на претърпяната в резултат от посочените мерки вреда още преди и независимо от приключването на евентуалното последващо производство за установяване на нарушение. В това отношение следва да се уточни, че доколкото трябва да се извърши обща преценка на способите за защита и на подходящия характер на поправянето, което те позволяват (вж. т. 51 по-горе) и доколкото други правни способности за защита възпрепятстват Комисията да използва копираните неправомерно документи, е ирелевантно обстоятелството, че искът за обезщетение не съставлява пречка за нея в това отношение. Противно на твърденията на жалбоподателите, по-специално от решение *Ravon*, не може да се направи извод, че с оглед на установяване на ефективността на съдебния контрол върху проверките ЕСПЧ изисква разглежданите искове или жалби да приключат с решение за забрана на използването на получените доказателства и свидетелски показания. Всъщност в това решение ЕСПЧ само прилага метода за обща преценка на наличните средства за правна защита, като приема, че искът за обезщетение не е достатъчен, за да компенсира недостатъците на другите способности за защита, по-специално на жалбите за отмяна, предвидени в разглежданото френско законодателство (решение *Ravon*, т. 33), които не притежават ефективността на жалбите за отмяна, които могат да бъдат подадени пред съда на Съюза.

77 Трето, що се отнася до условието за сигурност, неговото наличие се оспорва от жалбоподателите главно с мотива, че не е сигурно приемането на актовете, които могат да се оспорят чрез посочените по-горе различни правни средства за защита. По-специално Комисията не приемала непременно решение, с което вследствие на извършването на проверка се установява нарушение и се санкционира неговият автор. Условието за сигурност обаче трябва да се тълкува не като изискващо предоставянето на всички правни средства за защита, които теоретично са възможни във всички хипотези, независимо от мерките, взети след проверката, а като изискващо предоставянето на тези от правните средства за защита, с които могат да се оспорят мерките, имащи отрицателни последици за предприятието, обект на проверката, към момента на настъпване на тези последици. Следователно в хипотезата, при която такива отрицателни последици не се състоят в приемането на решение за установяване на нарушение или за налагане на съответна санкция, липсата на възможност за обжалване на това решение не може да се счита за нарушаваща изискването за наличието на сигурно средство за защита срещу взетите в хода на проверката мерки.

78 Не може да се изведе друго тълкуване от решение *Canal Plus* (вж. т. 50 по-горе). Всъщност, противно на твърденията на жалбоподателите, в това решение ЕСПЧ не е постановил, че достъпността на жалбата срещу решението за разрешаване на проверката е станала несигурна поради несигурността относно приемането на решение по същество от органа по конкуренция. По-специално, при конкретните обстоятелства на установения от френския законодател преходен режим, посоченият съд само констатира, че допустимата съгласно този режим жалба срещу определението, разрешаващо посещението на частни помещения, е обусловена от наличието на висяща жалба срещу решението по същество, което създава една условност, която действително прави несигурен достъпа до първата посочена жалба (вж. в този смисъл заключението на генералния адвокат *Wahl* по дело *Deutsche Bahn* и др./Комисия, С-583/13 Р, ЕУ:С:2015:92, т. 48). Освен това може да се отбележи, че подобна условност не съществува при системата от способности за защита в областта на извършването от Комисията проверки. Всъщност подаването на жалба срещу решение за проверка не е обусловено от подаването на жалба срещу решението за приключване на процедурата по член 101 ДФЕС и впрочем не би могло да бъде обусловено, като се има предвид установения в член 263 ДФЕС срок за обжалване.

79 Четвърто, що се отнася до условието за разумен срок, следва да се отбележи, че жалбоподателите не основават твърдението си за неспазване на това условие на продължителността на производствата пред съда на Съюза и освен това признават съществуването на срокове за обжалване. Те критикуват единствено значителния период, който може да е налице от момента на извършване на проверката до момента на приемане на окончателното решение, с което приключва откритата на основание член 101 ДФЕС процедура.

- 80 При все това от наличието на подобен период, който със сигурност може да достигне няколко години, не може да се направи извод, че жалбите, позволяващи оспорване на провеждането на проверките пред съда на Съюза, не гарантират ефективна съдебна защита. Всъщност, от една страна, предмет на критика са единствено периодът между приемането на мерките за проверка и тяхното възможно оспорване в рамките на жалбата срещу окончателното решение, прието на основание член 101 ДФЕС, която е само един от способите за защита, позволяващи оспорването им. От друга страна, преди всичко трябва да се отбележи, че времето, през което разглежданите мерки за проверка остават в сила, трябва да се разглежда с оглед на факта, че до приемането на окончателното решение Комисията не взема окончателно становище относно наличието на нарушение и относно последващата санкция за предприятието, обект на проверката. Ако обаче през този период за посоченото предприятие трябваше да настъпят други вредоносни последици, като например вредоносно поведение на Комисията или приемане на ново решение за проверка въз основа на събраната информация, това предприятие би могло да сезира съда незабавно, без да чака края на производството за установяване на нарушение, с иск за обезщетение или с жалба за отмяна на новото решение за проверка.
- 81 От всичко изложено по-горе следва, че първото твърдение за нарушение, изтъкнато в подкрепа на възражението за незаконосъобразност на член 20 от Регламент № 1/2003, трябва да се отхвърли като неоснователно.

б) По второто твърдение за нарушение на принципа на равни процесуални възможности и на правото на защита

- 82 Жалбоподателите поддържат, че член 20 от Регламент № 1/2003 нарушава принципа на равни процесуални възможности и правото на защита. От тези основни принципи следвало, че лицето, по отношение на което съществуват улики, трябва да има право на достъп до материалите по делото. Тъй като обаче правната уредба на проверката, установена в член 20 от Регламент № 1/2003, не позволявала на страните да получат достъп до документите, с които разполага Комисията и които обосновават решението ѝ да извърши проверка, тази уредба поставяла жалбоподателите в положение на явна неравнопоставеност спрямо Комисията и на невъзможност да подготвят защитата си.
- 83 Съгласно постоянната съдебна практика принципът на равни процесуални възможности, който произтича от самото понятие за справедлив процес и има за цел да осигури равнопоставеност между страните в производството, предполага задължение за предоставяне на разумна възможност за всяка от страните да представи своята позиция, включително да посочи доказателствата си, при условия, които не я поставят в явно неблагоприятно положение спрямо противната страна. Този принцип има за цел да се осигури процесуално равновесие между страните в съдебното производство, като гарантира равни права и задължения за тях по отношение по-специално на правилата относно събирането на доказателства и условията на състезателност пред съда (вж. решение от 28 юли 2016 г., *Ordre des barreaux francophones et germanophone* и др., C-543/14, EU:C:2016:605, т. 40 и 41 и цитираната съдебна практика).
- 84 Макар в подкрепа на твърдението си за нарушение на принципа на равни процесуални възможности и на правото на защита жалбоподателите да цитират тази съдебна практика и да се основават единствено на членове 47 и 48 от Хартата, както и на член 6 от ЕКПЧ, уреждащи правата на правните субекти пред съд, посочената от тях допълнителна съдебна практика (вж. т. 94 по-долу) свидетелства, че те имат предвид като цяло правото на предприятието, обект на проверка, на защита както пред съда, така и пред Комисията.
- 85 От постоянната съдебна практика относно информацията, която трябва да се съобщи на предприятието, обект на проверка, с цел да се защити неговото право на защита по отношение на Комисията, се установява, че тази институция не е длъжна да му посочи в решението за

проверка или в хода на проверката кои са уликите, обосновали съответната проверка (вж. в този смисъл решения от 17 октомври 1989 г., *Dow Chemical Ibérica* и др./Комисия, 97/87—99/87, EU:C:1989:380, т. 45, 50 и 51, от 8 юли 2008 г., *АС-Treuhand*/Комисия, Т-99/04, EU:T:2008:256, т. 48, от 14 ноември 2012 г., *Nexans France* и *Nexans*/Комисия, Т-135/09, EU:T:2012:596, т. 69, от 14 март 2014 г., *Cementos Portland Valderrivas*/Комисия, Т-296/11, EU:T:2014:121, т. 37, от 25 ноември 2014 г., *Orange*/Комисия, Т-402/13, EU:T:2014:991, т. 81 и от 20 юни 2018 г., *České dráhy*/Комисия, Т-325/16, EU:T:2018:368, т. 45 и 46).

- 86 Това възприето в съдебната практика разрешение се основава не на принципа на поверителност на съответните улики, а на загрижеността, която законодателят също е взел предвид при създаването на член 20 от Регламент № 1/2003, за запазване на ефикасността на разследванията на Комисията на етап, на който те едва са започнали.
- 87 Всъщност административното производство по Регламент № 1/2003, което се провежда пред Комисията, се подразделя на две отделни последователни фази, всяка от които има своя собствена вътрешна логика, а именно: от една страна — фаза на предварително разследване, и от друга — състезателна фаза. Фазата на предварителното разследване, през която Комисията използва предвидените в Регламент № 1/2003 правомощия за разследване и която продължава до изложението на възраженията, е предназначена да позволи на Комисията да събере всички релевантни доказателства, които потвърждават или не наличието на нарушение на нормите относно конкуренцията, и да приеме първоначална позиция във връзка с по-нататъшния ход и посоката на производството. Обратно на това, състезателната фаза, обхващаща периода от изложението на възраженията до приемането на окончателно решение, трябва да позволи на Комисията да се произнесе окончателно по твърдяното нарушение (вж. решение от 25 ноември 2014 г., *Orange*/Комисия, Т-402/13, EU:T:2014:991, т. 77 и цитираната съдебна практика).
- 88 От една страна, що се отнася до фазата на предварителното разследване, тя започва от момента, в който Комисията, упражнявайки поверените ѝ от законодателя на Съюза правомощия, приеме мерки, включващи обвинение в извършване на нарушение, и трябва да позволи на тази институция да формира становище относно по-нататъшния ход на производството (решения от 29 септември 2011 г., *Elf Aquitaine*/Комисия, С-521/09 Р, EU:C:2011:620, т. 114 и от 15 юли 2015 г., *SLM* и *Ori Martin*/Комисия, Т-389/10 и Т-419/10, EU:T:2015:513, т. 337). От друга страна, едва в началото на състезателната фаза на производството засегнатото предприятие се информира чрез изложението на възраженията за всички основни доказателства, на които Комисията се основава на този етап от производството, и това предприятие разполага с право на достъп до преписката с оглед на осигуряване на ефективното упражняване на правото му на защита. Ето защо съответното предприятие може да се позовава на правото си на защита в пълен обем едва след изпращане на изложението на възраженията. Всъщност, ако това право се отнасяше до периода, предхождащ изпращането на изложението на възраженията, ефективността на разследването на Комисията би била намалена, тъй като още по време на фазата на предварителното разследване засегнатото предприятие би било в състояние да установи сведенията, известни на Комисията, а следователно и тези, които все още биха могли да бъдат укрити от нея (вж. решение от 25 ноември 2014 г., *Orange*/Комисия, Т-402/13, EU:T:2014:991, т. 78 и цитираната съдебна практика).
- 89 Все пак взетите от Комисията мерки по разследването през фазата на предварителното разследване, в частност мерките за осъществяване на проверка и исканията за предоставяне на информация, по естеството си предполагат обвинение в извършване на нарушение и могат да имат съществено отражение върху положението на заподозрените предприятия. Следователно е важно да се избягва непоправимото увреждане на правото на защита в хода на тази фаза от административното производство, тъй като предприетите действия по събиране на доказателства могат да бъдат от решаващо естество за осигуряване на доказателства относно

неправомерния характер на действията на предприятията, които могат да доведат до ангажиране на тяхната отговорност (вж. решение от 25 ноември 2014 г., *Orange/Комисия*, Т-402/13, ЕУ:Т:2014:991, т. 79 и цитираната съдебна практика).

- 90 В този контекст следва да се припомни, че предвиденото в член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2203 задължение да се укажат предметът и целта на проверката всъщност представлява основна гаранция за правото на защита на съответните предприятия, поради което обхватът на задължението за мотивиране на решенията за проверка не може да бъде ограничен по съображения за ефикасност на разследването. Във връзка с това, макар да е вярно, че по силата на член 20 от Регламент № 1/2003 и на съдебната практика Комисията не е длъжна нито да предостави на адресата на подобно решение цялата информация относно предполагаемите нарушения, с която разполага, нито да отграничи с точност съответния пазар, нито да даде правилна правна квалификация на тези нарушения, нито да посочи периода, през който те са били извършени, в замяна на това тя трябва да изложи възможно най-точно предположенията, които възнамерява да провери, тоест какво се издирва и обстоятелствата, които трябва да бъдат проверени (вж. решение от 25 ноември 2014 г., *Orange/Комисия*, Т-402/13, ЕУ:Т:2014:991, т. 80 и цитираната съдебна практика).
- 91 С оглед на гореизложеното, в съдебната практика се приема трайно, че във фазата на предварително разследване Комисията не може да бъде задължена да посочва, наред с предполагаемите нарушения, които възнамерява да провери, и уликите, т.е. данните, въз основа на които може да се предполага, че е извършено нарушение на член 101 ДФЕС. Всъщност подобно задължение би поставило под въпрос установеното в съдебната практика равновесие между запазването на ефективността на разследването и зачитането на правото на защита на съответното предприятие (вж. решение от 20 юни 2018 г., *České dráhy/Комисия*, Т-325/16, ЕУ:Т:2018:368, т. 45 и цитираната съдебна практика; вж. също т. 85 по-горе).
- 92 От това следва, че член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003 не може да бъде обявен за незаконосъобразен на основание, че като не предвижда съобщаване на уликите, обосновали проверката на съответното предприятие, той нарушава принципа на равни процесуални възможности и правото на защита на посоченото предприятие.
- 93 Нито един от изтъкнатите от жалбоподателя доводи не може да обори този извод.
- 94 Що се отнася, първо, до практиката на юрисдикциите на Съюза, следва да се отбележи, че жалбоподателите не се позовават на посочената по-горе съдебна практика, нито а fortiori я оспорват изрично, и посочват само едно решение на Общия съд в подкрепа на твърдението си, че според последния принципът на равни процесуални възможности предполага съответните предприятия да имат право на достъп до преписката. Действително от това решение следва, че в рамките на дело, отнасящо се до конкуренцията, общият принцип на равни процесуални възможности предполага съответното предприятие да бъде запознато с използваната в производството преписка, която съответства на тази, с която разполага Комисията (решение от 29 юни 1995 г., *ICI/Комисия*, Т-36/91, ЕУ:Т:1995:118, т. 93 и 111). Все пак, както основателно подчертава Комисията, това се отнася до състезателната фаза на производството, по-специално до документите, които е трябвало да бъдат съобщени на предприятието жалбоподател заедно с изложението на възраженията (вж. по отношение на разграничението между фазата на предварително разследване и състезателната административна фаза, т. 87 и 88 по-горе).
- 95 Що се отнася, второ, до практиката на ЕСПЧ, позоваването на която, с оглед на гореизложеното, може да се разбира като израз на стремежа за развитие на практиката на съдилищата на Съюза в тази посока или за установяване на незаконосъобразността на релевантните разпоредби на член 20 от Регламент № 1/2003, следва да се приеме, че тя не може да обоснове подобно развитие, нито такова установяване, и то независимо от обстоятелството, че решенията на ЕСПЧ съдържат становища относно правата на физическите лица в наказателноправната

област, както подчертават Съветът и Комисията. Всъщност всички нарушения на принципа на равни процесуални възможности, съдържащи се в тези решения на ЕСПЧ, са били приети за установени с мотива, че обвиняемите са били осъдени, без изобщо да получат достъп до всички доказателства във връзка с възприетите обвинения (решения на ЕСПЧ от 18 март 1997 г., *Foucher* с/у Франция, СЕ:ЕCHR:1997:0318JUD002220993, от 25 март 1999 г., *Pélissier* и *Sassi* с/у Франция, СЕ:ЕCHR:1999:0325JUD002544494, от 26 юли 2011 г., *Huseyn* и др. с/у Азербайджан, СЕ:ЕCHR:2011:0726JUD003548505 и от 20 септември 2011 г., ОАО *Neftyanaya Kompaniya Yukos* с/у Русия, СЕ:ЕCHR:2011:0920JUD001490204), от което не може да се изведе право на достъп до тези доказателства през фазата на разследването, в допълнение към вече признатото по време на следващата състезателна фаза. Що се отнася до решението на ЕСПЧ, от което следва, че принципът на равни процесуални възможности се прилага по отношение на всички фази на производството, и по-специално по време на разследването (решение на ЕСПЧ от 30 март 1989 г., *Lamy* с/у Белгия, СЕ:ЕCHR:1989:0330JUD001044483), на което жалбоподателите се позовават само в съдебното заседание, то е произнесено в този смисъл поради приемането на решение относно задържането на жалбоподателя в хода на тази фаза на разследване. Впрочем в рамките на разглежданото дело ЕСПЧ констатира нарушение на член 5, параграф 4 от ЕКПЧ, който се отнася до съдебната защита на задържаните лица, без да взема отношение по спазването на член 6 от ЕКПЧ.

- 96 Трето, що се отнася до френското законодателство, на което се позовават жалбоподателите в съдебното заседание, то само по себе си не може да се наложи при прилагането на нормите на правото на Съюза (вж. в този смисъл решение от 17 януари 1984 г., *VBVB* и *VBBV*/Комисия, 43/82 и 63/82, EU:C:1984:9, т. 40). Във всички случаи може да се добави, че съгласно член L. 450-4 от френския Търговски кодекс определението на френския съд по мерките за неотклонение, с което се разрешават посещенията и действията по изземване, проведени от Органа за защита на конкуренцията въз основа на информация и улики, които могат да ги обосноват, се съобщава на съответното предприятие едва в момента на посещението. Едва на етапа на обжалването на това определение пред първия председател на *Cour d'appel* то може да бъде предмет на обсъждане при условията на състезателност, във връзка по-специално с достатъчно сериозния характер на представените улики.
- 97 Що се отнася, на четвърто място, до изразените от жалбоподателите опасения от евентуални затруднения, които могат да им попречат да се предпазят от произволната и непропорционална намеса на Комисията, важно е да се отбележи по-специално че е възможно Общият съд да поиска от Комисията, посредством процесуално-организационни действия, да представи уликите, които са обосновали решението ѝ за извършване на проверка (относно приемането на такова процесуално-организационно действие в настоящия случай вж. т. 14 по-горе). Този достъп до уликите, обосновали решението за проверка, е допустим в рамките на съдебната фаза, тъй като на този етап, доколкото проверката по дефиниция е приключила, изискването за запазване на ефективността на разследванията на Комисията не е толкова строго. Всъщност след извършването на всички проверки вече не е необходимо да се предотвратява рискът от укриване на релевантна за разследването информация, която по принцип вече е била получена в хода на проверката (вж. т. 88 по-горе). Може да се добави, че съобщаването на улики на етапа на съдебното производство е в съответствие и с принципа на равни процесуални възможности пред съда, като на този етап предприятието, обект на проверката, разполага с информация, която му позволява да оспори обстоятелството, че Комисията е притежавала достатъчно сериозни улики, обосноваващи проверката (вж. в този смисъл заключението на генералния адвокат *Kokott* по дело *Nexans* и *Nexans France*/Комисия, С-37/13 Р, EU:C:2014:223, т. 85 и 86) и в тази връзка предоставянето на достъп още с приемането на решението за проверка не е обосновано.

98 С оглед на всички тези съображения трябва да се отхвърли второто твърдение за нарушение, изложено в подкрепа на възражението за незаконосъобразност, а в резултат от това трябва да се отхвърли изцяло и възражението за незаконосъобразност на релевантните разпоредби на член 20 от Регламент № 1/2003.

Б. По второто и третото основание, а именно неспазване на задължението за мотивиране и нарушение на правото на неприкосновеност на частните помещения

- 99 Като начало Комисията посочва, че жалбоподателите изтъкват няколко твърдения за нарушения, свързани с протичането на спорната проверка, които са недопустими в рамките на жалба срещу решение за проверка, и въз основа на това посочената институция прави извода за недопустимост на жалбата.
- 100 Действително от постоянната съдебна практика следва, че дадено предприятие не може да се позове на незаконосъобразността, от която е засегнато протичането на производствата по проверката, в подкрепа на исканията си за отмяна срещу акта, въз основа на който Комисията е извършила тази проверка (решения от 20 април 1999 г., *Limburgse Vinyl Maatschappij* и др./Комисия, T-305/94—T-307/94, T-313/94—T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94, и T-335/94, EU:T:1999:80, т. 413, от 17 септември 2007 г., *Akzo Nobel Chemicals* и *Akcros Chemicals*/Комисия, T-125/03 и T-253/03, EU:T:2007:287, т. 55 и от 20 юни 2018 г., *České dráhy*/Комисия, T-325/16, EU:T:2018:368, т. 22).
- 101 Тази невъзможност за позоваване на незаконосъобразността, от която евентуално е опорочено протичането на проверките, в подкрепа на искания, насочени срещу решение за проверка, само отразява общия принцип, че законосъобразността на даден акт трябва да се преценява въз основа на фактическите и правни обстоятелства, които са съществували към момента на приемането му, така че действия, извършени след приемането на дадено решение, не могат да имат отражение върху валидността на това решение (определение от 30 октомври 2003 г., *Akzo Nobel Chemicals* и *Akcros Chemicals*/Комисия, T-125/03 R и T-253/03 R, EU:T:2003:287, т. 68 и 69, вж. също в този смисъл решение от 17 октомври 2019 г., *Alcogroup* и *Alcodis*/Комисия, C-403/18 P, EU:C:2019:870, т. 45 и 46 и цитираната съдебна практика).
- 102 Поради това, ако съответните твърдения за нарушения трябва да бъдат отхвърлени, както претендира Комисията, те следва да бъдат отхвърлени поради тяхната несъстоятелност, а не поради недопустимостта им.
- 103 В отговор на въпрос, поставен от Общия съд по време на съдебното заседание, Комисията уточнява, както е отбелязано в протокола от съдебното заседание, от една страна, че тя оставя на Общия съд да прецени дали разглежданите твърдения за нарушения са недопустими или са несъстоятелни, и от друга страна, че твърдението ѝ за недопустимост не се отнася до второто и третото основание сами по себе си, които са съответно неспазване на задължението за мотивиране и нарушение на правото на неприкосновеност на частните помещения.
- 104 От това следва, че жалбата не може да бъде обявена за недопустима на твърдяното от Комисията основание, нито а fortiori, че трябва да бъде обявена за недопустима в нейната цялост.
- 105 Следователно второто и третото основание, повдигнати от жалбоподателите, трябва да се разгледат, без при проверката на тяхната основателност да се вземат предвид изтъкнатите в тяхна подкрепа твърдения за нарушения, базирани на протичането на спорната проверка, които трябва да бъдат отхвърлени като несъстоятелни.

1. По неизпълнението на задължението за мотивиране

- 106 Жалбоподателите твърдят, че обжалваното решение не е достатъчно мотивирано, тъй като не съдържа никакво уточнение, нито дори начално изложение на притежаваната от Комисията информация, която е обосновала извършването на проверката. По-специално обжалваното решение не позволявало да се установят нито видът, нито естеството, нито произходът, а още по-малко съдържанието на информацията, с която е разполагала Комисията, и така лишавало жалбоподателите от основна гаранция за правото им на защита. Жалбоподателите добавят, че такава пълна липса на сведения относно документите, с които разполага Комисията, не може да се компенсира само с описанието на предполагаемите нарушения, които институцията е счела, че може да изведе от съдържанието на посочените документи.
- 107 Следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика изискваните от член 296 ДФЕС мотиви на актовете на институциите на Съюза трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата в конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на посочения член 296 ДФЕС следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. решение от 25 юни 2014 г., Nexans и Nexans France/Комисия, С-37/13 Р, ЕУ:С:2014:2030, т. 31 и 32 и цитираната съдебна практика).
- 108 Следователно в настоящия случай трябва да се вземе предвид правната уредба, съгласно която се провеждат проверките на Комисията. Всъщност член 4 и член 20 от Регламент № 1/2003 предоставят на Комисията правомощия за проверка с цел да ѝ позволят да изпълнява задачата си да защитава вътрешния пазар от нарушения на конкуренцията и да санкционира евентуални нарушения на правилата на конкуренцията на този пазар (решение от 25 юни 2014 г., Nexans и Nexans France/Комисия, С-37/13 Р, ЕУ:С:2014:2030, т. 33; вж. също в този смисъл решение от 22 октомври 2002 г., Roquette Frères, С-94/00, ЕУ:С:2002:603, т. 42 и цитираната съдебна практика).
- 109 Така, що се отнася по-специално до решенията на Комисията за извършване на проверка, член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003 предвижда, че те трябва да посочват датата, на която проверката започва, санкциите, предвидени в членове 23 и 24 от същия регламент, както и правото на обжалване на решението за проверка пред Съда, а също и предмета и целта на проверката.
- 110 От съдебната практика следва, че за да направи това, Комисията трябва да изложи възможно най-точно предположенията, които възнамерява да провери, тоест какво се издирва и обстоятелствата, които трябва да бъдат проверени. По-конкретно решението за проверка трябва да съдържа описание на характеристиките на предполагаемото нарушение, като посочи пазара, за който се предполага, че е засегнат, и естеството на предполагаемите ограничения на конкуренцията, както и секторите, обхванати от твърдяното нарушение, за което се отнася разследването, и обяснения относно начина, по който се предполага, че предприятието е участвало в нарушението (вж. решения от 8 март 2007 г., France Télécom/Комисия, Т-339/04, ЕУ:Т:2007:80, т. 58 и 59 и цитираната съдебна практика, и от 6 септември 2013 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, Т-289/11, Т-290/11 и Т-521/11, ЕУ:Т:2013:404, т. 75 и 77 и цитираната съдебна практика).

- 111 Това специално задължение за мотивиране се определя от Съда като основополагащо изискване, целящо не само да докаже обосноваването на планираната намеса в помещенията на съответните предприятия, но и да изясни на съответните предприятия обхвата на задължението им за съдействие, като същевременно съхрани правото им на защита. Всъщност е важно да се даде възможност на предприятията, до които се отнасят решенията за проверка, налагащи им задължения, които включват намеса в частната им сфера и чието неспазване може да ги изложи на тежки глоби, да разберат мотивите на тези решения без прекомерно тълкувателно усилие, така че да могат реално и своевременно да упражнят правата си (вж., що се отнася до решенията за изискване на информация, заключението на генералния адвокат Wahl по дело HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2015:694, т. 42). От това следва също така, че обхватът на задължението за мотивиране на решенията за проверка, така както е уточнен в предходната точка, по принцип не може да се ограничава по съображения за ефективност на разследването (решения от 17 октомври 1989 г., Dow Benelux/Комисия, 85/87, EU:C:1989:379, т. 8 и от 14 ноември 2012 г., Nexans France и Nexans/Комисия, T-135/09, EU:T:2012:596, т. 42).
- 112 Проверките обаче се извършват по дефиниция на предварителен етап, на който Комисията не разполага с точна информация, позволяваща ѝ да квалифицира разглежданото поведение като нарушение и даваща ѝ възможност да търси различни данни, които все още не са известни или напълно установени (вж. в този смисъл решения от 25 юни 2014 г., Nexans и Nexans France/Комисия, C-37/13 P, EU:C:2014:2030, т. 37 и от 26 октомври 2010 г., CNOP и CCG/Комисия, T-23/09, EU:T:2010:452, т. 40 и 41 и цитираната съдебна практика). Така, за да се запази полезното действие на проверките и по причини, свързани със самото им естество, е било прието, че Комисията не е била длъжна нито да предостави на адресата на подобно решение цялата информация относно предполагаемите нарушения, с която разполага, нито да отграничи с точност съответния пазар, нито да даде правилна правна квалификация на тези нарушения, нито да посочи периода, през който те са били извършени (вж. решение от 25 ноември 2014 г., Orange/Комисия, T-402/13, EU:T:2014:991, т. 80 и цитираната съдебна практика и заключението на генералния адвокат Kokott по дело Nexans и Nexans France/Комисия, C-37/13 P, EU:C:2014:223, т. 48 и 49).
- 113 Освен това трябва да се припомни, че в решението за проверка Комисията не е длъжна да посочи уликите, обосновавали тази проверка (вж. т. 85 и 91 по-горе).
- 114 От това следва, от една страна, че задължението на Комисията за мотивиране не обхваща цялата информация, с която тя разполага във връзка с предполагаемите нарушения, и от друга страна, че от информацията, която би обосновавала извършването на проверката, в решението за проверка трябва да бъде посочена само тази, която позволява да се установи, че Комисията е разполагала със сериозни улики за наличието на нарушение, без обаче да се разкриват разглежданите улики. Всъщност съгласно постоянната съдебна практика Комисията е длъжна подробно да изложи в решението, с което се разпорежда проверка, че в преписката разполага със съществени сведения и улики, които ѝ дават сериозни основания да предполага наличие на нарушението, в извършването на което е заподозряно предприятието, обект на проверката (вж. решения от 8 март 2007 г., France Télécom/Комисия, T-339/04, EU:T:2007:80, т. 60 и цитираната съдебна практика, и от 6 септември 2013 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, T-289/11, T-290/11 и T-521/11, EU:T:2013:404, т. 172).
- 115 Ето защо в настоящия случай следва да се провери дали в обжалваното решение Комисията е спазила това задължение.

- 116 От съображение 8 от обжалваното решение и от съдържащата се в него информацията относно предполагаемите нарушения, които са описани в съображения 4 и 5 като практики за обмен на информация, по-специално относно бъдещите отстъпки и търговски стратегии, ясно личи, че Комисията подробно е изложила, че счита, че разполага със сериозни улики, които са я накарали да предполага за съществуването на разглежданите съгласувани практики.
- 117 Всъщност освен съдържащите се в съображения 4 и 5 от обжалваното решение уточнения относно предмета на предполагаемия обмен на информация, за това свидетелстват и уточненията, съдържащи се в съображение 8 от обжалваното решение, въведени с израза „[с]ъгласно сведенията, с които разполага Комисията“, отнасящи се до условията за обмен, до участващите лица (тяхното качество и приблизителен брой), както и до спорните документи (приблизителният им брой, мястото и формата на тяхното съхраняване).
- 118 Важно е да се уточни, че изложените по-горе съображения се отнасят само до проверката дали мотивите на обжалваното решение са достатъчни и отговарят единствено на въпроса дали Комисията е упоменала в решението си изискваната съгласно съдебната практика информация, а именно тази, която доказва, че посочената институция е считала, че разполага със сериозни улики относно съществуването на предполагаемите съгласувани практики. За сметка на това, тук не се разглежда въпросът дали Комисията основателно е считала, че разполага с такива достатъчно сериозни улики, който въпрос ще бъде засегнат при разглеждането на основанието, изведено от нарушение на правото на неприкосновеност на частните помещения.
- 119 Следва да се добави, че твърдението на жалбоподателите, че съществува риск те да претърпят вреди от страна на конкуренти или на недобронамерени търговски партньори, не може да постави под въпрос горепосочения извод относно спазването от Комисията на задължението ѝ за мотивиране. Всъщност подобен риск може да се предотврати чрез проверката на достатъчно сериозния характер на уликите, с които е разполагала Комисията, която ще бъде осъществена при разглеждането на основанието, отнасящо се до нарушение на правото на неприкосновеност на частните помещения.
- 120 По тази причина основанието, свързано с нарушение на задължението за мотивиране, трябва да се отхвърли.

2. По нарушението на правото на неприкосновеност на частните помещения

- 121 Жалбоподателите поддържат, че в случая Комисията е нарушила основното право на неприкосновеност на частните помещения, закрепено в член 7 от Хартата и в член 8 от ЕКПЧ. Всъщност от съдебната практика следвало, че това право се прилага по отношение на решенията на Комисията за извършване на проверка, за които жалбоподателите повтарят, че не се основават на сътрудничеството на съответните предприятия. От съдебната практика следвало също така, че правото на неприкосновеност на частните помещения изисква съдържанието и обхватът на пълномощното, с което се разрешават посещения в частни помещения, да бъдат предмет на определени ограничения, за да може намесата, която това пълномощно разрешава в посоченото право, да не бъде потенциално неограничена и съответно непропорционална. Доколкото обаче обжалваното решение е прието, без да се упражнява какъвто и да е съдебен контрол *ex ante*, основното право на неприкосновеност на частните помещения предполага още по-строги ограничения на правомощията на Комисията за извършване на проверки — ограничения, които в настоящия случай не са били установени или спазени.
- 122 Следва да се припомни, че основното право на неприкосновеност на частните помещения представлява общ принцип на правото на Съюза, намерил вече израз в член 7 от Хартата, който съответства на член 8 от ЕКПЧ (вж. решение от 18 юни 2015 г., *Deutsche Bahn* и др./Комисия, C-583/13 P, EU:C:2015:404, т. 19 и цитираната съдебна практика).

- 123 Съгласно член 7 от Хартата всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговите съобщения. Това изискване за закрила срещу намесата на публичната власт в сферата на частната дейност на дадено лице се отнася както до физическите, така и до юридическите лица (вж. решение от 25 ноември 2014 г., *Orange/Комисия*, Т-402/13, ЕУ:Т:2014:991, т. 83 и цитираната съдебна практика).
- 124 Член 52, параграф 1 от Хартата на основните права предвижда, че всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от тази харта, трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи. Освен това при спазване на принципа на пропорционалност ограничения могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора.
- 125 Следва също да се уточни, че макар от практиката на ЕСПЧ да се установява, че предвидената в член 8 от ЕКПЧ защита може да се разпростре по отношение на някои търговски помещения, вярно е също така, че според този съд намесата на държавните власти би могла да бъде по-голяма при професионалните или търговските помещения или дейности, отколкото в други случаи (вж. решение от 18 юни 2015 г., *Deutsche Bahn* и др./Комисия, С-583/13 Р, ЕУ:С:2015:404, т. 20 и цитираната практика на ЕСПЧ). ЕСПЧ обаче постоянно припомня, че приемливата степен на защита срещу представляващата посегателство намеса по член 8 от ЕКПЧ предполага наличието на правна рамка и на строги граници (вж. решение от 6 септември 2013 г., *Deutsche Bahn* и др./Комисия, Т-289/11, Т-290/11 и Т-521/11, ЕУ:Т:2013:404, т. 73 и цитираната практика на ЕСПЧ).
- 126 Що се отнася по-специално до правомощията за проверка, предоставени на Комисията от разглеждания в настоящия случай член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003, е прието, че упражняването на такива правомощия представлява очевидно вмешателство в правото на предприятието, обект на проверка, на зачитане на сферата на частната му дейност, помещенията и кореспонденцията му (решения от 6 септември 2013 г., *Deutsche Bahn* и др./Комисия, Т-289/11, Т-290/11 и Т-521/11, ЕУ:Т:2013:404, т. 65 и от 20 юни 2018 г., *České dráhy/Комисия*, Т-325/16, ЕУ:Т:2018:368, т. 169).
- 127 Ето защо следва да се провери дали обжалваното решение отговаря на условията, които следва да бъдат изпълнени съгласно член 7 от Хартата.
- 128 В това отношение жалбоподателите твърдят, че обжалваното решение, от една страна, е непропорционално, а от друга страна — произволно, тъй като Комисията не е разполагала с достатъчно сериозни улики, които да обосноват проверката, за чието извършване е взето решението.

а) По спазването на принципа на пропорционалност

- 129 Следва да се припомни, че съгласно съображение 24 от Регламент № 1/2003 Комисията трябва да разполага с правомощия за извършване на „необходимите“ проверки за разкриване на всички споразумения, решения и съгласувани практики, забранени от член 101 ДФЕС. Съгласно съдебната практика от това следва, че Комисията трябва да прецени дали дадена проверка е необходима с оглед на установяване на нарушение на правилата на конкуренцията (решение от 18 май 1982 г., *AM & S Europe/Комисия*, 155/79, ЕУ:С:1982:157, т. 17; вж. също, що се отнася до решение, с което се иска информация, решение от 14 март 2014 г., *Cementos Portland Valderrivas/Комисия*, Т-296/11, ЕУ:Т:2014:121, т. 66 и цитираната съдебна практика).

130 Безспорен е обаче фактът, че тази преценка подлежи на съдебен контрол, и по-специално на спазването на правилата, уреждащи принципа на пропорционалност. Съгласно постоянната съдебна практика принципът на пропорционалност изисква актовете на институциите на Съюза да не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на преследваната цел, като се има предвид че когато има избор измежду няколко подходящи мерки, е уместно да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, и че породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с преследваните цели (решения от 8 март 2007 г., France Télécom/Комисия, Т-339/04, ЕУ:Т:2007:80, т. 117 и от 25 ноември 2014 г., Orange/Комисия, Т-402/13, ЕУ:Т:2014:991, т. 22).

131 Жалбоподателите изтъкват по същество наличието на непропорционална намеса в сферата на частната им дейност, като се имат предвид дружествата и помещенията, обект на проверка, продължителността на тази проверка и датата, възприета за извършването ѝ.

1) Относно дружествата и помещенията, обект на проверката

132 Жалбоподателите упрекуват Комисията, че в обжалваното решение не е посочила поотделно нито лицата, за които се отнася то, нито помещенията, които нейните служители са имали право да посетят. Така, противно на собствената си практика, в настоящия случай Комисията си е разрешила да извърши проверка на няколкостотин отделни юридически лица, съставляващи групата Casino, и да посети няколко хиляди помещения, повечето от които нямат никаква връзка с предмета на обжалваното решение. Съгласно съдебната практика обаче точното идентифициране на помещенията, които могат да бъдат посетени, и на лицата, които органите имат предвид, е необходимо, за да се ограничат правомощията за намеса и да се защитят правните субекти от произволни нарушения от страна на публичната власт на основното право на неприкосновеност на частните помещения. В това отношение жалбоподателите добавят, че определянето на предмета на проверката, и по-общо излагането на мотивите на обжалваното решение, колкото и конкретни да са те, не могат да компенсират липсата на ограничаване на правомощията на Комисията относно идентифицирането на лицата и помещенията, които могат да бъдат проверени. Освен това те подчертават, че понятието за предприятие не може да бъде пречка за спазването на основните права, свързани с понятието за физическо или юридическо лице.

133 Действително от обжалваното решение е видно, че нито дружествата, нито проверените помещения са посочени конкретно. Така в член 1, втора алинея от обжалваното решение се изтъква, че „проверката може да се извърши в което и да е помещение на предприятието“, като това указание е последвано от израза „и по-специално“, който от своя страна е последван от два адреса. Освен това в член 1, първа алинея и в член 3, първа алинея от обжалваното решение се споменава, че „Casino [...], както и всички пряко или непряко контролирани от него дружества“ са обект на решението за проверка.

134 В това отношение следва да се отбележи, че противно на твърдяното от жалбоподателите, решенията на Комисията, обжалвани в производствата, по които са постановени решения от 14 ноември 2012 г., Nexans France и Nexans/Комисия (Т-135/09, ЕУ:Т:2012:596), и от 6 септември 2013 г., Deutsche Bahn и др./Комисия (Т-289/11, Т-290/11 и Т-521/11, ЕУ:Т:2013:404), съдържат сходни формулировки.

135 Съгласно съдебната практика обаче сам по себе си твърде широкият обхват на проверката, до който водят такива формулировки, не се счита за прекомерна намеса в частната дейност на предприятията.

- 136 Всъщност от постоянната съдебна практика, постановена след решение от 21 септември 1989 г., Hoechst/Комисия (46/87 и 227/88, EU:C:1989:337, т. 26), следва, че както целта на Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагане на членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3) и на последвалия го Регламент № 1/2003, така и изброяването в член 14 от Регламент № 17 и в член 20 от Регламент № 1/2003 на правомощията, предоставени на служителите на Комисията, сочат, че проверките могат да имат много широк обхват. В това отношение правото на достъп до всички помещения, терени и превозни средства на предприятията е от особено значение, доколкото позволява на Комисията да събира доказателства за нарушения на правилата на конкуренция в местата, където обикновено се намират, тоест в търговските помещения на предприятията (решение от 12 юли 2007 г., СВ/Комисия, Т-266/03, непубликувано, EU:T:2007:223, т. 71 и определение от 16 юни 2010 г., Biocaps/Комисия, Т-24/09, непубликувано, EU:T:2010:238, т. 32).
- 137 От посочената съдебна практика следва също така, че макар Регламенти № 17 и № 1/2003 да предоставят на Комисията широки правомощия за разследване, упражняването на тези правомощия е подчинено на условия, които могат да гарантират спазването на правата на засегнатите предприятия (решение от 21 септември 1989 г., Hoechst/Комисия, 46/87 и 227/88, EU:C:1989:337, т. 28; вж. също в този смисъл решение от 6 септември 2013 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, Т-289/11, Т-290/11 и Т-521/11, EU:T:2013:404, т. 74—99).
- 138 По-специално следва да се изтъкне задължението на Комисията да посочи предмета и целта на проверката, което е основополагащо изискване с оглед не само да покаже обосноваността на планираната проверка в помещенията на съответните предприятия, но и да им позволи да разберат обхвата на тяхното задължение за сътрудничество, като същевременно гарантира правото им на защита (вж., що се отнася до Регламент № 17, решение от 21 септември 1989 г., Hoechst/Комисия, 46/87 и 227/88, EU:C:1989:337, т. 29).
- 139 Освен това следва да се посочи, че изискванията за упражняване на правомощията на Комисията за извършване на проверки са различни в зависимост от избраната от нея процедура, от поведението на засегнатите предприятия, както и от намесата на националните органи (вж., що се отнася до Регламент № 17, решение от 21 септември 1989 г., Hoechst/Комисия, 46/87 и 227/88, EU:C:1989:337, т. 30).
- 140 Член 20 от Регламент № 1/2003 се отнася на първо място до проверките, извършени със съдействието на засегнатите предприятия било доброволно — в случай на писмено пълномощно за проверка, било по силата на задължение, произтичащо от решение за проверка. В последната хипотеза, която е налице в настоящия случай, служителите на Комисията имат възможността по-специално да получат документите, които изискват, да влизат в избраните от тях помещения и да им бъде представено съдържанието на посочените от тях мебели. От друга страна, те не могат да получат принудително достъп до помещения или мебели, или да принудят персонала на предприятието да им предостави такъв достъп, нито да осъществят претърсване без разрешение от отговорните лица в предприятието (вж., що се отнася до Регламент № 17, решение от 21 септември 1989 г., Hoechst/Комисия, 46/87 и 227/88, EU:C:1989:337, т. 31).
- 141 Положението е съвсем различно, когато Комисията се сблъска с отпор от страна на съответните предприятия. В този случай, когато не е налице сътрудничество от страна на предприятията, на основание член 20, параграф 6 от Регламент № 1/2003 длъжностните лица на Комисията могат да издирват цялата необходима за проверката информация със съдействието на националните органи, които са длъжни да им оказват необходимото съдействие за изпълнението на техните задачи. Макар подобно съдействие да се изисква само в случай че предприятието се противопостави явно на проверката, следва да се добави, че по силата на член 20, параграф 7

от Регламент № 1/2003 съдействието може да се поиска и като предохранителна мярка, за да се преодолее евентуалното противопоставяне на предприятието (вж., що се отнася до Регламент № 17, решение от 21 септември 1989 г., Hoechst/Комисия, 46/87 и 227/88, EU:C:1989:337, т. 32).

142 Ето защо изтъкнатото от жалбоподателите твърдение за нарушение предполага да се отговори на въпроса дали в настоящия случай Комисията е трябвало да посочи по-точно дружествата и помещенията, за които се отнася проверката, с оглед на гаранциите, чиято цел е да ги защитят от непропорционална намеса.

143 На този въпрос следва да се отговори отрицателно по изложените по-долу причини.

144 Най-напред, съдържащите се в обжалваното решение данни, разглеждани като цяло, позволяват да се определят засегнатите от проверката дружества и помещения. Всъщност благодарение на уточняването на предмета и целта на проверката, и по-специално на съответните пазари на стоки и услуги, и на посочването, че става въпрос за Casino и неговите дъщерни дружества и за техните помещения, от обжалваното решение лесно може да се заключи, че проверката се отнася до Casino и неговите дъщерни дружества, осъществяващи дейност в секторите, до които се отнася предполагаемото нарушение — а именно пазарите за снабдяване със стоки за ежедневна употреба (хранителни продукти, хигиенни препарати и продукти за почистване), пазарите за продажба на тези стоки на потребителите и пазара за продажба на услуги на производителите на маркови стоки в сектора на стоките за ежедневна употреба. Когато служителите на Комисията са отишли в помещенията на посочените дружества, след като са ги уведомили за обжалваното решение, на тези дружества е била дадена възможност да проверят предмета и обхвата на извършената в техните помещения намеса, да разберат обхвата на задължението си за сътрудничество и да изложат становищата си. При това положение не е било задължително предоставянето на по-подробни уточнения относно обхвата на проверката с оглед на защитата на правата на жалбоподателите.

145 Следователно трябва да се отхвърлят критиките на жалбоподателите, че поради липсата на уточняване на посочените дружества и помещения обхватът на проверката е бил твърде широк. В това отношение може също да се отбележи, че обжалваното решение на Комисията се отнася до основния обект на конкурентното право, а именно предприятието, което най-често включва дружество майка и неговото или неговите дъщерни дружества, на които могат да бъдат вменени нарушенията, и по-специално предполагаемите в конкретния случай нарушения, а това съответно обосновава посочването в обжалваното решение както на дружеството майка Casino, така и на неговите дъщерни дружества.

146 По-нататък, липсата на точно посочване на съответните дружества и помещения допринася за правилното протичане на проверките на Комисията, доколкото ѝ предоставя необходимата свобода на действие при събирането на възможно най-много доказателства и позволява да се запази ефектът на изненадата, необходим за предотвратяване на риска от унищожаване или укриване на тези доказателства. Така, в случай че на етапа на приемане на решението за проверка, който значително предхожда установяването на нарушението и неговите участници, Комисията не е била в състояние да определи дружествата от групата, които са могли да участват в това нарушение, и в случай че по повод на проверката си в помещенията на някое от посочените дружества тази институция открие, че едно от дружествата, с които то е свързано, също би могло да играе роля в посоченото нарушение, тя може да извърши проверка в помещенията на това друго дружество въз основа на същото решение за проверка, тоест бързо и постигайки ефект на изненада благодарение на тази разлика във времето, от което решение дружеството, обект на проверка на второ време, е можело да направи извод, че проверката не се отнася до него (с оглед на припомняне на важността на бързото привеждане в изпълнение на решенията за проверка, което намалява риска от изтичане на информация, вж. заключението на генералния адвокат Wahl по дело Deutsche Bahn и др./Комисия, C-583/13 P, EU:C:2015:92, т. 62).

- 147 Накрая е важно да се отбележи, че определенията от 17 февруари 2017 г. на съдията по мерките за неотклонение при Tribunal de grande instance de Créteil (Окръжен съд Кретей, Франция) и на съдията по мерките за неотклонение при Tribunal de grande instance de Paris (Окръжен съд Париж, Франция) (вж. т. 5 по-горе), които разрешават разглежданите посещения и действия по изземване като предохранителна мярка в случай на противопоставяне на проверката, тези определения уточняват изрично и изчерпателно помещенията, в които могат да бъдат осъществени разглежданите посещения и действия по изземване. От това следва, че в съответствие с посочената в точка 141 по-горе практика на съдилищата на Съюза, както и с тази на ЕСПЧ, на немските и на френските съдилища, както и с френското законодателство, на които се позовават жалбоподателите, когато свързаната с проверката намеса е по-значителна — в разглежданата хипотеза, защото е извършена въпреки противопоставянето на дружествата, обект на проверката, чрез съдействие от полицията на основание член 20, параграфи 6—8 от Регламент № 1/2003, тогава се признава допълнителна гаранция, състояща се в посочване на посетените помещения. В настоящия случай обаче, тъй като жалбоподателите не са се противопоставили на проверката до степен, че да задължат Комисията да използва посочените по-горе определения и средствата за принуда, които те ѝ предоставят, тази допълнителна гаранция не следва да съществува. Противно на твърдяното от жалбоподателите, подобно разрешение не противоречи на „принципа“, според който защитата на правото на неприкосновеност на частните помещения предполага още по-строго ограничаване на правомощията за проверка, когато те се прилагат без предварително съдебно разрешение. Всъщност, както следва от практиката на ЕСПЧ, на която жалбоподателите се позовават в този смисъл (ЕСПЧ, решение от 10 ноември 2015 г., Славов и др. с/у България, SE:ECCHR:2015:1110JUD005850010, т. 144—146 и решение от 16 февруари 2016 г., Говедарски с/у България, SE:ECCHR:2016:0216JUD003495712, т. 81—83), такова ограничаване цели ефективност на контрола, упражнен от съда a posteriori, и само по себе си не предполага, че упражняването на този контрол води до предоставянето на допълнителни гаранции (в този смисъл вж. т. 53 по-горе).
- 148 Следователно настоящото твърдение за нарушение, което се отнася до лицата и помещенията, обект на проверката, трябва да се отхвърли като неоснователно, без да е необходимо настоящият съд да се произнася по неговата допустимост, която се оспорва от Комисията.

2) Относно продължителността на проверката

- 149 Жалбоподателите упрекуват Комисията, че в противоречие със съдебната практика и със собствената си практика не е определила никакво времево ограничение на разрешената от нея намеса в основното право на неприкосновеност на частните помещения. Всъщност обжалваното решение предвиждало само дата, от която проверката може да започне, но не определяло крайна дата, нито максимална продължителност на проверката, така че към датата на подаване на настоящата жалба тази проверка не била приключила, което впрочем Комисията не е пропуснала да припомни на жалбоподателите. Освен това те изключват възможността неограниченият във времето характер на правомощията на Комисията да е надлежно обоснован от ефективността на проверките, като жалбоподателите се основават по-специално на няколко национални правни системи, предвиждащи времево ограничение на правомощията на администрацията за извършване на проверки.
- 150 Следва да се отбележи, че в член 2 от обжалваното решение се предвижда, че „[п]роверката може да започне на 20 февруари 2017 г. или малко след това“, без да се определя датата, на която тя трябва да приключи, какъвто е случаят с решението за проверка, предмет на решение от 6 септември 2013 г., Deutsche Bahn и др./Комисия (Т-289/11, Т-290/11 и Т-521/11, EU:T:2013:404, т. 4, 14 и 21), което, противно на твърденията на жалбоподателите, съдържа сходен израз.

- 151 Следва да се припомни, че такъв израз е в съответствие с член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003, който изисква решението за проверка единствено да „насроч[и] дата, на която тя ще започне“ (вж. т. 109 по-горе).
- 152 Освен това следва да се отбележи, че според Общия съд неуказването на дата за приключване на проверката естествено не означава, че тя може да продължи неограничено във времето, тъй като в това отношение Комисията е длъжна да спазва разумен срок в съответствие с член 41, параграф 1 от Хартата (решение от 12 юли 2018 г., Nexans France и Nexans/Комисия, Т-449/14, обжалвано, ЕУ:Т:2018:456, т. 69).
- 153 Така се установява времева рамка, ограничена от началната дата на проверката, определена в решението за проверка, и от границите на разумния срок, която рамка гарантира в достатъчна степен, че няма да бъде налице непропорционална намеса в сферата на частната дейност на предприятията.
- 154 Освен това подобно ограничение във времето напълно позволява да се гарантира ефективността на правомощията за разследване на Комисията. Всъщност, тъй като границите на разумния срок се преценяват а posteriori и в зависимост от обстоятелствата по случая, те позволяват да се вземе предвид обстоятелството, че продължителността на проверката не може предварително да бъде известна, тъй като зависи от обема на събраната на място информация и от евентуалните пречки от страна на съответното предприятие.
- 155 Разбира се, може да се приеме, както са направили жалбоподателите, че определянето на продължителност на проверката а priori само по себе си не поставя под съмнение ефективността на проверките. Все пак, за да се гарантира тази ефективност с оглед на посоченото в предходната точка обстоятелство, тази определена а priori продължителност може би щеше да бъде по-дълга от действителната продължителност на настоящата проверка, в случая по-малко от пет дни, което не е в съответствие с целта за предоставяне на гаранция срещу несъразмерна намеса.
- 156 Може да се добави, че практиката на Съда, на ЕСПЧ и на няколко национални юрисдикции, както и цитираните от жалбоподателите национални законодателства, не могат да поставят под въпрос тези съображения. Всъщност всички те се отнасят до посещения или действия по изземване, извършени принудително, предполагащи по-голяма намеса в сравнение с проверката, за която е взето решение в настоящия случай, извършена без длъжностните лица на Комисията да са се възползвали от предвидените в член 20, параграфи 6—8 от Регламент № 1/2003 правомощия и от националните принудителни мерки, които тази разпоредба им позволява да използват. Следва да се отбележи, че с определенията на съдиите по мерките за неотклонение, посочени в точка 147 по-горе, които в настоящия случай са приети като предохранителна мярка, за да бъдат използвани в случай на противопоставяне на проверката, но които не са били използвани поради липса на такова противопоставяне (член 20, параграф 7 от Регламент № 1/2003), се определя краен срок за извършване на посещенията и действията по изземване.
- 157 Следователно твърдението за нарушение, свързано с продължителността на проверката, трябва да се отхвърли.

3) Относно датата на проверката

- 158 Жалбоподателите поддържат, че предвидената в обжалваното решение начална дата на проверката нарушава принципа на пропорционалност, тъй като тя непосредствено предхожда датата, на която първият жалбоподател трябвало да приключи преговорите относно годишните

си споразумения с доставчиците, тоест на 1 март, и проверката е лишила много от неговите служители, натоварени с провеждането на тези преговори, от работните им пособия към момента на провеждането на окончателните преговори.

- 159 Следва да се приеме, че жалбоподателите не доказват твърденията от тях несъразмерни и недопустими неудобства. В това отношение обаче те не могат да се ограничат само до твърдения, които не са подкрепени от никакво реално доказателство (вж. в този смисъл решение от 14 март 2014 г., *Cementos Portland Valderrivas/Комисия*, Т-296/11, ЕУ:Т:2014:121, т. 103).
- 160 Всъщност жалбоподателите доказват единствено че за период най-много от ден и половина отговарящите за покупките лица са били лишени от техните професионални телефони и компютри. Дори обаче посочените лица да играят важна роля в разглежданите преговори, срокът, в който са били лишени от някои от техните работни пособия, е много кратък от гледна точка на обичайната продължителност на този вид преговори, която е средно пет месеца (от 1 октомври до 1 март на следващата година). Освен това нито се твърди, нито а fortiori е доказано, че тези лица са били неспособни да водят посочените преговори през разглеждания период и през целия период на проверката, по-специално чрез преки контакти на място, възможността за което се потвърждава от факта, че в съдебното заседание жалбоподателите признават, че техните партньори в преговорите са се намирили в техните помещения към момента на проверката. Следователно от гореизложеното най-много може да се направи извод за наличие на затруднение при протичането на съответните преговори. Това е вярно, още повече че при разглеждания вид преговори последните часове преди изтичането на срока са най-важни и че в настоящия случай спорната проверка е приключила два работни дни преди 1 март, който е крайният срок, към който се прибавя един уикенд, който по принцип също се използва с цел постигане на споразумение.
- 161 Освен това единствената предложена от жалбоподателите евентуална алтернатива, която създава по-малко ограничения и се изразява в започване на проверката след крайния срок за сключване на споразуменията с доставчиците, не може да се счита за такава.
- 162 Всъщност, макар несъмнено да създава по-малко ограничения за жалбоподателите, подобно отлагане на проверката не представлява реална алтернатива на приетата в обжалваното решение дата за проверка. Както обяснява Комисията в писмените си изявления, възприетата в случая дата е била избрана умишлено, за да може тази институция да получи възможно най-голям достъп до засегнатите от предполагаемите нарушения служители и ръководители, чието присъствие е гарантирано както с оглед на края на ваканциите, така и най-вече с оглед на предстоящата крайна дата 1 март за сключването на посочените по-горе търговски споразумения.
- 163 От това следва, че твърдението за нарушение, свързано с възприетата дата на проверката, трябва да се отхвърли, а в резултат от това да се отхвърлят и всички твърдения за нарушения, с които се критикува непропорционалният характер на обжалваното решение.

б) По притежаването от Комисията на достатъчно сериозни улики

- 164 Следва да се припомни, че във фазата на предварителното разследване Комисията не е длъжна да посочи, наред с предполагаемите нарушения, които възнамерява да провери, и уликите, т.е. обстоятелствата, които я насочват към хипотезата за нарушение на член 101 ДФЕС, тъй като подобно задължение би поставило под въпрос равновесието, което законодателят и съдът на Съюза са искали да установят между запазването на ефективността на разследването и запазването на правото на защита на съответното предприятие (вж. т. 85 и 86 по-горе).

- 165 Все пак от гореизложеното не може да се заключи, че преди приемането на решение за проверка Комисията не трябва да разполага с данни, които я насочват към хипотезата за нарушение на член 101 ДФЕС. Всъщност, за да бъде в съответствие с правото на предприятията, обект на проверка, на неприкосновеност на техните частни помещения, решението за извършване на проверка трябва да има за цел да се съберат документите, които са необходими, за да се проверят действителността и обхватът на определени фактически и правни положения, по отношение на които Комисията вече разполага с информация, съдържаща достатъчно сериозни улики, които позволяват да се предположи, че е извършено нарушение на правилата на конкуренция (вж. в този смисъл решение от 25 ноември 2014 г., *Orange/Комисия*, Т-402/13, EU:T:2014:991, т. 82—84 и цитираната съдебна практика).
- 166 В такъв случай, за да се увери, че решението за проверка няма произволен характер, тоест че не е прието при липсата на каквито и да било фактически и правни обстоятелства, които могат да обосноват проверка, съдът на Съюза трябва да провери дали Комисията е разполагала с достатъчно сериозни улики, които позволяват да се предположи, че съответното предприятие е нарушило правилата на конкуренцията (вж. в този смисъл решения от 14 ноември 2012 г., *Nexans France и Nexans/Комисия*, Т-135/09, EU:T:2012:596, т. 43 и от 20 юни 2018 г., *České dráhy/Комисия*, Т-325/16, EU:T:2018:368, т. 48).
- 167 В случая жалбоподателите считат, че някои разлики между съдържанието на обжалваното решение и предмета на действително извършената проверка позволяват да се заключи, че към момента на приемането на това решение Комисията не е разполагала с достатъчно сериозни улики, за да предположи наличието поне на някои от посочените в него нарушения. Изискването за защита срещу произволната намеса на публичната власт в сферата на частната дейност обаче забранявало на Комисията да разпорежда извършването на проверка, ако не разполага със сериозни улики, които позволяват да се предположи, че е извършено нарушение на правилата на конкуренцията, и Общият съд следвало да се увери по-специално че Комисията е разполагала с такива улики.
- 168 При това положение следва да се определи кои са били уликите, с които Комисията е разполагала и въз основа на които е разпоредила спорната проверка, преди да се прецени дали са достатъчно сериозни, за да предположи, че разглежданите нарушения са били извършени и да се обоснове приемането на обжалваното решение от правна гледна точка.

1) По определянето на уликите, с които е разполагала Комисията

- 169 Следва да се уточни, че в отговор на процесуално-организационните действия, които Общият съд предприема на 3 декември 2018 г., на 13 май и на 25 септември 2019 г. с оглед на това да провери дали Комисията е разполагала с достатъчно сериозни улики, обосноваващи приемането на обжалваното решение, на 10 януари, 5 юни и 18 октомври 2019 г. тази институция представя следните документи:
- протоколите от събеседванията, които е провела през 2016 г. и 2017 г. с тринадесет доставчици на съответните стоки за ежедневно потребление, които редовно сключват споразумения с Casino и Intermarché (приложения Q.1—Q.13 към отговора на Комисията от 10 януари 2019 г.; наричани по-нататък „протоколите“);
 - обмен на електронни писма, които имат за цел да се определят датите на съответните събеседвания, и съдържат въпросника на Комисията, послужил за основа на събеседванията (приложения R.1—R.14 от отговора на Комисията от 5 юни 2019 г.);

- електронно писмо от 22 ноември 2016 г. от генералния директор на сдружение на доставчиците, в което се посочват обменът и взаимоотношенията между големите дистрибуторски фирми, в рамките по-специално на сдружения на големи дистрибутори, които обстоятелства „биха могли да намалят нивото на несигурност, съществуващо [...] между някои участници в дистрибуцията“ (приложение Q.14 към отговора на Комисията от 10 януари 2019 г., допълнен от отговорите на Комисията от 5 юни и 18 октомври 2019 г.; наричано по-нататък „писмото на директора на асоциацията N“), придружено от няколко приложения, а именно схематично представяне на участниците и на провеждането на „конференцията Intermarché“ от 21 септември 2016 г. (наричана по-нататък „конференцията Intermarché“ или „конференцията“) (приложение Q.15 към отговора на Комисията от 10 януари 2019 г.), таблица, в която се посочват трансферите на дружества между международни обединения, към която се прибавят няколко таблици, съдържащи по отношение на всяко международно обединение вероятните източници на информация, които могат да са следствие от трансфер на сътрудници, от трансфер на предприятия или от местни споразумения между дружествата, които са членове на различни обединения (приложение Q.16 към отговора на Комисията от 10 януари 2019 г.), статия в пресата от октомври 2016 г., която възпроизвежда изказванията на един директор на дружество (приложение Q.17 към отговора на Комисията от 10 януари 2019 г.) и таблица, отразяваща движението на персонала между дружествата (приложение Q.18 към отговора на Комисията от 10 януари 2019 г.);
 - няколко таблици, възпроизвеждащи релевантните пасажии от документите, представени в приложение към отговора на Комисията от 10 януари 2019 г., целящи да се представят по синтезиран начин уликите относно всяко от предполагаемите нарушения, а именно:
 - обменът на информация между ICDC (Casino) и AgeCore (Intermarché) относно отстъпките на пазарите на доставки и продажните цени за услугите на производителите на маркови стоки на европейско равнище, по-специално във Франция (наричан по-нататък „първото нарушение“) (член 1, буква а) от обжалваното решение; таблица 1, приложена към отговора на Комисията от 5 юни 2019 г.);
 - обменът на информация между Casino и Intermarché относно бъдещите търговски стратегии във Франция (наричан по-нататък „второто нарушение“) (член 1, буква б) от обжалваното решение; таблица 2, приложена към отговора на Комисията от 5 юни 2019 г.).
- 170 Освен това на 19 декември 2019 г. Комисията представя „допълнителен отговор“ на въпроса на Общия съд от 13 май 2019 г. Този отговор включва, от една страна, вътрешна докладна записка на генерална дирекция „Конкуренция“ на Комисията от 16 декември 2016 г., в която се посочват гореспоменатите събеседвания, проведени с доставчиците, и съмненията за наличие на нарушения, които според Комисията удостоверяват, че тя е разполагала с достатъчно сериозни улики, позволяващи да предполага извършването на посочените нарушения към датата на постановяване на обжалваното решение, и от друга страна, различни документи, чиято цел е да докажат датата на финализиране на протоколите. Жалбоподателите считат, че този допълнителен отговор, представен без обосновка от Комисията след приключване на писмената фаза на производството, е несвоевременно представен и следователно е недопустим.
- 171 Следва да се припомни, че съгласно член 85, параграфи 1 и 3 от Процедурния правилник доказателствата се представят при първата размяна на писмени изявления, като по изключение главните страни могат да представят доказателства преди приключване на устната фаза на производството, при условие че късното им представяне бъде мотивирано.

- 172 Несъмнено подобна обосновка на късното представяне на доказателства след първата размяна на писмени изявления не може да се изисква, когато те са представени в отговор на процесуално-организационно действие в рамките на определения за този отговор срок (вж. в този смисъл решения от 16 октомври 2018 г., OY/Комисия, T-605/16, непубликувано, EU:T:2018:687, т. 31, 34 и 35 и от 24 октомври 2018 г., Epsilon International/Комисия, T-477/16, непубликувано, EU:T:2018:714, т. 57).
- 173 Въпреки това, задължението за обосноваване на късното представяне се прилага в случаите, когато представеното доказателство не отговаря на искането на Общия съд (вж. в този смисъл решения от 10 април 2018 г., Alcogroup и Alcodis/Комисия, T-274/15, непубликувано, EU:T:2018:179, т. 49, 50, 54 и 55 и от 7 февруари 2019 г., RK/Съвет, T-11/17, EU:T:2019:65, т. 54) или след изтичането на срока за отговор, определен в рамките на процесуално-организационното действие (решение от 9 април 2019 г., Close и Cegelec/Парламент, T-259/15, непубликувано, обжалвано, EU:T:2019:229, т. 34).
- 174 В настоящия случай обаче, дори да се приеме, както твърди Комисията, че допълнителният ѝ отговор от 19 декември 2019 г. цели да допълни този от 5 юни 2019 г., а не този от 10 януари 2019 г., който е съответствал на искане на Общия съд тази институция да представи уликите, обосновали приемането на обжалваното решение, следва да се отбележи, че разглежданият допълнителен отговор е представен повече от шест месеца след изтичането на срока, определен от Общия съд в рамките на процесуално-организационното му действие от 13 май 2019 г., който е изтекъл на 5 юни 2019 г.
- 175 От това следва, че Комисията е трябвало да обоснове несвоевременното представяне на документите, приложени към допълнителния ѝ отговор от 19 декември 2019 г., и че необходимостта от подобна обосновка в настоящия случай не може да бъде поставена под въпрос от съдебната практика, цитирана от Комисията в съдебното заседание.
- 176 Всъщност в цитираните съдебни решения става въпрос или за доказателства, представени в определения от процесуално-организационното действие срок, които съответно не са били представени несвоевременен (решения от 24 октомври 2018 г., Epsilon International/Комисия, T-477/16, непубликувано, EU:T:2018:714, т. 35 и 57, от 5 март 2019 г., Pethke/EUIPO, T-169/17, непубликувано, обжалвано, EU:T:2019:135, т. 26, 36 и 40 и от 28 март 2019 г., Pometon/Комисия, T-433/16, обжалвано, EU:T:2019:201, т. 27, 28 и 328), или за доказателства, представени по собствен почин, като късното им представяне е било надлежно обосновано (решение от 24 октомври 2018 г., Epsilon International/Комисия, T-477/16, непубликувано, EU:T:2018:714, т. 32 и 58).
- 177 В настоящия случай обаче Комисията не е изложила никаква обосновка за несвоевременното представяне на допълнителния си отговор от 19 декември 2019 г., а в този документ единствено е представила извиненията си пред Общия съд за неудобствата, които това депозиране би могло да причини. Освен това, дори да се предположи, че трябва да се вземе предвид обосновката, изтъквана от Комисията в съдебното заседание в отговор на въпрос на Общия съд, съгласно която късното подаване се дължи на вътрешен проблем на Комисията, подобна обосновка не може валидно да обоснове допустимостта на разглеждания допълнителен отговор. Всъщност подобно твърдение, което се основава на изцяло вътрешни трудности, не съставлява изключително обстоятелство, което може да позволи представянето на доказателства след втората размяна на писмени становища (вж. в този смисъл решение от 22 юни 2017 г., Biogena Naturprodukte/EUIPO (ZUM wohl), T-236/16, EU:T:2017:416, т. 19) и освен това по никакъв начин не се подкрепя от представените от Комисията доказателства (вж. в този смисъл решение от 11 септември 2019 г., NH/Съвет, C-540/18 P, непубликувано, EU:C:2019:707, т. 66 и 67). Също така датата на основния документ, представен на 19 декември 2019 г., а именно вътрешната докладна записка на Комисията от 16 декември 2016 г. (вж. т. 170 по-горе), сочи, че тази институция е разполагала с него още преди образуване на производството

и че е била в състояние да го представи преди приключването на писмената фаза на производството в определените срокове за представяне на писмените ѝ становища и а fortiori — в отговор на последващите процесуално-организационни действия. Освен това, макар Общият съд да е дал възможност на жалбоподателите да представят писмено и в съдебното заседание становищата си по допълнителния отговор на Комисията от 19 декември 2019 г., и по-специално по допустимостта му писмено и в съдебното заседание, това обстоятелство не може да освободи Комисията от задължението ѝ да представи доказателства в подкрепа на законосъобразността на обжалваното решение при условията, определени в Процедурния правилник, съгласно принципа на състезателното начало.

- 178 Може да се добави също така, макар Комисията да не се е позовала на това обстоятелство, че приложените към допълнителния отговор от 19 декември 2019 г. документи не могат да се квалифицират като доказателства за противното, за които не се отнася правилото относно преклузивния срок по член 85, параграф 3 от Процедурния правилник (определения от 21 март 2019 г., Troszczynski/Парламент, С-462/18 Р, непубликувано, ЕУ:С:2019:239, т. 39 и от 21 май 2019 г., Le Pen/Парламент, С-525/18 Р, непубликувано, ЕУ:С:2019:435, т. 48). Всъщност чрез процесуално-организационните действия от 13 май и 25 септември 2019 г. Общият съд е дал възможност на Комисията да отговори на възраженията на жалбоподателите относно обстоятелството, че е разполагала с улики, обосноваващи спорната проверка, което тази институция е могла да направи с отговорите си от 5 юни и 18 октомври 2019 г., още повече че основният документ, представен на 19 декември 2019 г., е бил с дата 16 декември 2016 г. (вж. т. 177 по-горе).
- 179 Следователно допълнителният отговор на Комисията от 19 декември 2019 г. трябва да се отхвърли като недопустим.
- 180 В резултат от това, за да се прецени достатъчно сериозният характер на уликите, обосновавали приемането на обжалваното решение, ще бъдат взети предвид само тези улики, които са изложени в точка 169 по-горе.

2) По преценката на достатъчно сериозния характер на уликите, с които е разполагала Комисията

- 181 Във връзка с поканата да представят становището си по уликите, представени от Комисията по искане на Общия съд, жалбоподателите изтъкват, че разглежданите документи са опорочени от сериозни нарушения във формата, свързани по-специално с липсата на запис на събеседванията, въз основа на които са били изготвени представените протоколи, и с липсата на доказване на датата на тези протоколи. В това отношение те оспорват съдебната практика, на която се позовава Комисията в подкрепа на твърдението си, че релевантната дата за преценка на обстоятелството дали е разполагала с улики относно предполагаемите нарушения е датата на събеседванията с различните доставчици, а не тази, на която тя е изготвила протокола за тези събеседвания. Освен това жалбоподателите считат, че представените улики относно конференцията Intermarché, организирана от Intermarché за неговите доставчици, не обосновавали проверка относно предполагаемия национален обмен на информация във връзка с бъдещите търговски стратегии, поради което обжалваното решение трябвало да бъде отменено поне в частта относно второто предполагаемо нарушение. Те добавят, че приемането на 13 май 2019 г. от Комисията на ново решение за проверка на техните помещения, отнасящо се именно до този национален обмен на информация, показвало, че Комисията не е разполагала с достатъчно сериозни улики, за да предполага съществуването на посочения обмен.
- 182 За начало е важно да се подчертае, че преценката на достатъчно сериозния характер на уликите, с които разполага Комисията, трябва да се извърши, като се вземе предвид обстоятелството, че решението за проверка е част от фазата на предварителното разследване, предназначена да

позволи на Комисията да събере всички релевантни доказателства, които потвърждават или не наличието на нарушение на правилата за конкуренция, и да приеме първоначална позиция във връзка с насоката и по-нататъшния ход на производството.

- 183 Следователно не може да се изисква от Комисията на този етап преди приемането на решението за проверка тя да разполага с доказателства за съществуването на нарушение. Такава степен на доказване се изисква на етапа на изложението на възраженията по отношение на предприятие, за което се предполага, че е извършило нарушение на правилата на конкуренцията, както и за решенията на Комисията, в които тя констатира наличието на нарушение и налага глоби. За сметка на това, за да приеме решение за проверка на основание член 20 от Регламент № 1/2003, е достатъчно Комисията да разполага с данни и сериозни материални улики, които я карат да предполага, че е извършено нарушение (решения от 29 февруари 2016 г., EGL и др./Комисия, Т-251/12, непубликувано, EU:T:2016:114, т. 149 и от 20 юни 2018 г., České dráhy/Комисия, Т-325/16, EU:T:2018:368, т. 66). Следователно трябва да се разграничават, от една страна, доказателствата за дадено нарушение, и от друга страна, уликите, които могат да породят основателно подозрение за наличието на предполагаемо нарушение (вж. по аналогия решение от 14 март 2014 г., Cementos Portland Valderrivas/Комисия, Т-296/11, EU:T:2014:121, т. 43), а съгласно друга формулировка, също възприета от съдебната практика: които могат да породят първоначално съмнение за антиконкурентно поведение (вж. в този смисъл решение от 29 февруари 2016 г., EGL и др./Комисия, Т-251/12, непубликувано, EU:T:2016:114, т. 153 и 155).
- 184 Следователно в настоящия случай трябва да се провери дали към момента на приемане на обжалваното решение Комисията е разполагала с такива сериозни улики, които могат да породят съмнение за нарушение. В това отношение не се изисква разглеждане на въпроса дали тя е притежавала доказателства, с които може да се установи наличието на съответните нарушения.
- 185 Това разграничение има последици по отношение на изискванията във връзка с формата, автора и съдържанието на уликите, обосноваващи решенията за проверка, които изисквания жалбоподателите считат, че не са спазени в настоящия случай.

i) По формата на уликите, обосновавали обжалваното решение

- 186 От разграничението между доказателства за нарушение и улики, на които се основава решение за проверка, следва, че по отношение на последните не може да се прилага същата степен на формализъм като тази, свързана по-специално със спазването на правилата, наложени от Регламент № 1/2003 и от постановената въз основа на него съдебна практика във връзка с правомощията на Комисията за разследване. Ако беше необходимо спазването на едни и същи формални правила при събирането на улики преди извършване на проверката и при събирането на доказателства за нарушението, това всъщност би означавало, че Комисията трябва да спазва правилата, които уреждат нейните правомощия за разследване, при положение че формално все още не е започнало никакво разследване по смисъла на глава V от Регламент № 1/2003 и че тази институция все още не е използвала правомощията си по разследване, които са ѝ предоставени по-специално с членове 18—20 от Регламент № 1/2003, тоест не е приела мярка, включваща обвинение в извършване на нарушение, а именно решение за проверка.
- 187 Това определяне на началния момент на разследването и на фазата на предварителното разследване е изведено от постоянната съдебна практика, припомнена в точка 88 по-горе, която наскоро отново беше потвърдена (решение от 12 юли 2018 г., The Goldman Sachs Group/Комисия, Т-419/14, обжалвано, EU:T:2018:445, т. 241), която обаче беше установена по-рано в решения на Съда (решения от 15 октомври 2002 г., Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, С-238/99 Р, С-244/99 Р, С-245/99 Р, С-247/99 Р, С-250/99 Р—С-252/99 Р и С-254/99 Р, EU:C:2002:582, т. 182 и от 21 септември 2006 г., Nederlandse Federatieve Vereniging

voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Комисия, C-105/04 P, EU:C:2006:592, т. 38) и на Общия съд (решение от 16 юни 2011 г., Heineken Nederland и Heineken/Комисия, T-240/07, EU:T:2011:284, т. 288), някои от които се основават на практиката на ЕСПЧ.

- 188 Следователно се приема, че съобщаване за нарушението, направено в рамките на писмено оплакване (вж. в този смисъл решение от 20 юни 2018 г., České dráhy/Комисия, T-325/16, EU:T:2018:368, т. 95), което може да доведе до започване на проверка от страна на Комисията, макар да не изпълнява условията, предвидени за жалбите съгласно член 7, параграф 2 от Регламент № 1/2003 (параграф 4 от Известие на Комисията относно разглеждането от Комисията на жалби по членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ С 101, 2004 г., стр. 65), както и устно съобщаване за нарушението в рамките на искане за освобождаване от глоба (вж. в този смисъл решение от 14 ноември 2012 г., Nexans France и Nexans/Комисия, T-135/09, EU:T:2012:596, т. 74) по принцип могат да съставляват улики, които валидно обосновават извършването на проверка.
- 189 Освен това в настоящия случай, противно на твърденията на жалбоподателите, Комисията не е била длъжна да спазва предписанията, наложени с член 19 от Регламент № 1/2003 и с член 3 от Регламент (ЕО) № 773/2004 на Комисията от 7 април 2004 година относно водените от Комисията производства съгласно членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ L 123, 2004 г., стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 242), както са тълкувани в решение от 6 септември 2017 г., Intel/Комисия (C-413/14 P, EU:C:2017:632), и следователно не е била длъжна да записва разговорите с доставчиците, въз основа на които са съставени протоколите при спазване на условията и реда, установени с тези разпоредби (вж. т. 169, първо тире по-горе).
- 190 Следва да се припомни, че съгласно член 19, параграф 1 от Регламент № 1/2003, който е част от глава V от посочения регламент, наименувана „Правомощия за разследване“, „[з]а да изпълни задълженията, възложени ѝ с настоящия регламент, Комисията може да снесе обяснения от всички физически или юридически лица, които се съгласяят да им бъдат снети обяснения с цел да събере информация, свързана с предмета на разследването“.
- 191 В член 3 от Регламент № 773/2004 се уточнява:
- „1. Когато Комисията изслушва лице с негово съгласие в съответствие с член 19 от Регламент (ЕО) № 1/2003, още в началото на разговора тя посочва правните основания и целта на разговора, като припомня неговия доброволен характер. Тя информира изслушваното лице и за намерението си да направи запис на разговора.
 2. Разговорът може да се провежда по всякакъв начин, включително по телефона или по електронен път.
 3. Комисията може под всякаква форма да записва показанията на изслушваните лица. На изслушаното лице се предоставя копие от всеки запис за одобрение. При необходимост Комисията определя срок, в който изслушаното лице може да ѝ съобщи за евентуални поправки, които следва да бъдат направени в показанията“.
- 192 Наистина от тези разпоредби и от решение от 6 септември 2017 г., Intel/Комисия (C-413/14 P, EU:C:2017:632, т. 84—91), следва, че Комисията е длъжна да записва в избрана от нея форма всеки проведен от нея разговор на основание член 19 от Регламент № 1/2003, за да събере информация относно предмета на своето разследване, без да е необходимо да се прави разлика между формалните и неформалните разговори, които не са обхванати от това задължение.

- 193 Трябва обаче да се отбележи, че това задължение не се налага по отношение на разговорите, проведени преди започването на разследване от Комисията, чието начало може да се определи по-конкретно посредством приемането на решение за проверка.
- 194 Всъщност, както следва от самия текст на член 19 от Регламент № 1/2003, става дума за разговори, целящи „да [се] събере информация, свързана с предмета на разследването“, което по дефиниция трябва да е започнало и чийто предмет трябва да е бил определен, преди да бъдат проведени посочените разговори (вж. също в този смисъл Наръчника на ГД „Конкуренция“ на Комисията за процедурата в областта на политиката по конкуренцията, глава 8, параграфи 4, 5 и 22).
- 195 Също така по делото, по което е постановено решение от 6 септември 2017 г., Intel/Комисия (C-413/14 P, EU:C:2017:632), разговорът, по отношение на който Съдът приема, че се прилага задължението за записване на основание член 19 от Регламент № 1/2003 и член 3 от Регламент № 773/2004, е бил проведен след започването на разследването, чието начало е определено от приемането на решения за проверка (решение от 12 юни 2014 г., Intel/Комисия, T-286/09, EU:T:2014:547, т. 4—6). Следователно от гореизложеното не може да се направи извод, че това задължение за записване се налага и по отношение на разговори, проведени преди започването на разследването.
- 196 Това ограничение на задължението за регистриране до разговорите, проведени в рамките на разследване, следва и от заключението на генералния адвокат Wahl по дело Intel Corporation/Комисия (C-413/14 P, EU:C:2016:788, т. 232 и 233). Генералният адвокат Wahl счита, че от предвиденото в член 19 от Регламент № 1/2003 във връзка с член 3 от Регламент № 773/2004 изискване за записване на събраните по време на разговорите обяснения, отнасящи се до предмета на разследването, не следва, че Комисията не би могла никога да провежда неформални срещи с трети лица. В това отношение той се основава на ясения текст на самия член 19 от Регламент № 1/2003, за да приеме, че само събеседвания, свързани с предмета на разследване, попадат в обхвата на тази разпоредба и че Комисията не е била длъжна да запише събеседванията с трети лица, когато те не се отнасят до предмета на дадено разследване.
- 197 В противен случай би било сериозно накърнено разкриването от страна на Комисията на неправомерните практики и упражняването на правомощията ѝ за разследване с оглед на постигане на посочената цел. Така в съдебното заседание Комисията подчертава потенциалното възпиращо действие, което може да има формалното снемане на показания, както е предвидено в член 3 от Регламент № 773/2004, върху склонността на свидетелите да предоставят информация и да разкрият нарушения, като се има предвид, че такава информация представлява значителна част от уликите, които са в основата на приемането на мерки за разследване, каквито са проверките.
- 198 В случая обаче разговорите с доставчиците са се провели преди започването на разследването на основание Регламент № 1/2003. С оглед на въпросника, въз основа на който са били проведени те, съдържащ въпрос към доставчиците за отношенията им с дистрибуторските обединения, и напълно директно, относно това дали знаят за възможно въздействие на тези обединения върху конкуренцията, всъщност не може да се приеме, че тези разговори съдържат каквото и да е обвинение по отношение на жалбоподателите и a fortiori, по отношение на доставчиците, че са извършили нарушение. Впрочем това се потвърждава от приложение Q.12 към отговора на Комисията от 10 януари 2019 г., цитирано от жалбоподателите в съдебното заседание, тъй като в него се споменава евентуалното започване на „официално разследване“ вследствие на разговорите и използването на средствата за разследване, предвидени за тази цел в законодателството на Съюза, тоест в настоящия случай приемането на решение за проверка, с което се отбелязва началото на това разследване. От гореизложеното следва, че уликите, събрани в резултат от тези разговори, не могат да бъдат отхвърлени като опорочени от формална нередовност поради неспазване на задължението за записване, предвидено в член 19

от Регламент № 1/2003 и в член 3 от Регламент № 773/2004. При това положение не е необходимо настоящият съд да се произнася по твърдението на Комисията, че протоколите представляват записи в съответствие с тези разпоредби.

- 199 От това следва също, че не може да се уважи доводът на жалбоподателите, че към датата на приемане на обжалваното решение Комисията не е разполагала с уликите, произтичащи от разговорите с тринадесетте доставчици, тъй като не е доказала датата на протоколите от посочените разговори.
- 200 Всъщност, както следва от гореизложеното и както уместно подчертава Комисията, релевантната дата, която следва да се вземе предвид при определянето дали тя е притежавала улики към момента на постановяване на обжалваното решение, е тази на снемането на разговорите с доставчиците, за които са били изготвени протоколите. Именно на тази дата информацията, отразена впоследствие в протоколите, е била съобщена на Комисията и последната е можела да счита, че разполага с нея. Макар изготвените впоследствие протоколи да позволяват да се определи съдържанието на разговорите с доставчиците и тези протоколи да трябва да се вземат предвид на това основание, те не са документите, позволяващи да се установи датата, на която Комисията е разполагала с уликите, установени от проведените разговори. С други думи, разговорите с доставчиците не са се превърнали в „улика“ на разположение на Комисията от момента, в който те са станали предмет на протоколи, съставени от Комисията, а са били „улика“ на разположение на Комисията от датата, на която са били проведени.
- 201 В това отношение, както е направила Комисията, е уместно да се припомни съдебната практика, която, макар действително да е постановена в специфичния контекст на производствата по освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, нейният обхват надхвърля този контекст с оглед на общия характер на тълкуваното понятие, а именно „притежаването“ на доказателства, и с оглед на възприетото във връзка с него логично и разумно тълкуване и полезно действие. Всъщност съгласно тази съдебна практика притежаването от Комисията на доказателство е равнозначно на познаването на неговото съдържание (решения от 9 юни 2016 г., *Repsol Lubricantes y Especialidades* и др./Комисия, С-617/13 Р, ЕУ:С:2016:416, т. 72 и от 23 май 2019 г., *Recylex* и др./Комисия, Т-222/17, обжалвано, ЕУ:Т:2019:356, т. 87 (непубликувано), вж. също в този смисъл решение от 27 ноември 2014 г., *Alstom Grid*/Комисия, Т-521/09, ЕУ:Т:2014:1000, т. 77—83). Така в настоящия случай и по аналогия може да се приеме, че разговорите между Комисията и тринадесетте доставчици предполагат узнаване на информацията, съобщена по време на тези разговори, както и притежаването на тази информация към датата на посочените разговори.
- 202 В противен случай би следвало да се приеме, че уликите, обосноваващи проверки, не могат да бъдат само в устна форма, при положение че на този етап релевантните разпоредби не само не предвиждат задължение за формално отразяване (вж. т. 193—198 по-горе), но също така в резултат от това може да се застраши ефикасността на разследванията на Комисията, като се създаде задължение за последната да прибегне до предвидената в член 3 от Регламент № 773/2004 процедура по записване (предварително уведомяване, прилагане на способ за запис, предоставяне на копие от записа за одобрение, определяне на срок за одобрение), и съответно да се забави датата на проверката, при положение че след съобщаването на информацията относно потенциалните нарушения е от първостепенно значение бързо да се приемат решенията за проверка, за да се сведе до минимум опасността от укриване на доказателства (вж. в този смисъл заключението на генералния адвокат *Wahl* по дело *Deutsche Bahn* и др./Комисия, С-583/13 Р, ЕУ:С:2015:92, т. 61 и 62).
- 203 Следователно може да се направи извод, че Комисията надлежно се е основала на датите на разговорите с тринадесетте доставчици, за да докаже, че към момента на приемане на обжалваното решение тя е разполагала с получените при тези разговори улики.

- 204 Освен това, противно на твърденията на жалбоподателите, представените от Комисията доказателства в приложение към отговора ѝ от 5 юни 2019 г. (приложения R.1—R.13) действително установяват, че разглежданите разговори с тринадесет доставчици са проведени преди 9 февруари 2017 г. — датата на приемане на обжалваното решение.
- 205 Най-напред тези приложения удостоверяват, че с електронни писма са били определени срещи за провеждане на разговори преди 9 февруари 2017 г., а именно в периода между 4 октомври 2016 г. и 8 февруари 2017 г.
- 206 Без значение е обстоятелството, че що се отнася до двама от доставчиците, от които са били снети обяснения, последното им събеседване с Комисията се е състояло в навечерието на приемането на обжалваното решение. Всъщност релевантната дата е датата на провеждане на събеседванията, а именно 8 февруари 2017 г., която предхожда датата на обжалваното решение, прието на 9 февруари 2017 г.
- 207 Във всички случаи, дори ако трябва да се вземе предвид моментът на изготвяне на протоколите, от датата на това последно събеседване не може да се направи изводът, който са направили жалбоподателите, че Комисията непременно е изготвила всички протоколи след 9 февруари 2017 г. От една страна, става въпрос само за двама доставчици и съответно за два от тринадесет протокола. От друга страна, Комисията посочва, че е изготвила протоколите с оглед на това, което счита, че представлява нейното задължение за запис на изявленията на доставчиците по силата на член 3 от Регламент № 773/2004 (вж. т. 198 по-горе), което потвърждава нейното твърдение, че посочените протоколи са изготвени в хода на събеседванията, тоест още от началото на тези събеседвания, повечето от които са от края на 2016 г. Следователно към датата на обжалваното решение двата разглеждани протокола са били изготвени поне отчасти и може с основание да се приеме, че към тази дата те са съдържали основната част от данните, фигуриращи в окончателната им редакция, тъй като от тези протоколи е видно, че последното събеседване от 8 февруари 2017 г. е следвало други такива и е целяло получаването на няколко последни уточнения. В това отношение е важно да се припомни изискването за бързина, от което се ръководи приемането на решенията за проверка, за да се сведат до минимум рисковете от укриване на информация след подаването на сигнали (вж. т. 202 по-горе).
- 208 Може също така да се добави, че дори ако трябва да се вземат предвид твърдението на Комисията и доказателствените документи, представени от тази институция в допълнителния ѝ отговор от 19 декември 2019 г., за да се установи, че протоколите са били завършени, а не само първоначално изготвени между датата на последния разговор и 21 февруари 2017 г., това финализиране на протоколите след датата на обжалваното решение не позволява да се поставят под въпрос предходните съображения. Всъщност от вътрешната докладна записка на Комисията от 16 декември 2016 г., приложена към този допълнителен отговор, съдържаща много подробно обобщение на събраната по време на разговорите информация, може да се направи изводът, че още от тази дата нататък посочената институция е изготвила доклади в доста завършен вид, макар и не финализирани.
- 209 По-нататък, представените в настоящия случай доказателства с оглед на установяване на датите, на които е било определено провеждането на разговорите, са достатъчни, за да докажат, че въпросните разговори с тринадесетте доставчици действително са били проведени на определените дати. В това отношение не може да се приеме твърдението на жалбоподателите, което впрочем изобщо не е обосновано, че тези доказателства не позволяват дори да се установи, че служителите на Комисията са събеседвали с външни за Комисията лица. Всъщност това твърдение очевидно се опровергава от датите, посочени в електронните бележници на съответните представители на Комисията (възпроизведени в заключителните части на приложения R.1—R.13 към отговора на Комисията от 5 юни 2019 г.), които съответстват на датите, посочени в електронните писма, имащи за цел определянето на тези дати, които са разменени между Комисията и външните събеседници (възпроизведени в началните части на

приложения R.1—R.13), чието качество на доставчици се установява ясно от приложения към тези писма въпросник, озаглавен „Въпроси до доставчиците на стоки, с които се снабдяват търговците на дребно, относно обединенията с цел закупуване, сключени между търговци на дребно“.

- 210 Накрая, по същите причини, и по-специално поради очевидните връзки между горепосочения въпросник и обстоятелствата, възпроизведени в протоколите, може да се приеме, противно на твърденията на жалбоподателите, че събеседванията, чиито дати са установени в електронните писма, са именно тези, които са довели до изготвянето на протоколите. Всъщност всички протоколи следват план, съдържащ по същество едни и същи подразделения (по-специално обединения, с които доставчикът е сключил споразумения, и насрещни задължения, обмен на информация, прехвърляне на персонал), които удостоверява, че са възпроизведени поне част от отговорите на въпросника (основно част I, включваща въпроси 1—10, и част III от въпросника, включваща въпроси 15—18).
- 211 Така от всичко изложено по-горе следва, че към датата на обжалваното решение Комисията е разполагала с улики, обобщени в протоколите, и че последните могат да бъдат взети предвид при анализа на въпроса дали Комисията е разполагала с достатъчно сериозни улики, без да е необходимо да се определят точно датите на създаване и финализиране на протоколите.
- 212 Следователно трябва да бъдат отхвърлени всички формални критики, поставящи под въпрос представените от Комисията улики.

ii) По авторите на улуките, обосновавали обжалваното решение

- 213 Следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика относно преценката на доказателствата за нарушение единственият релевантен критерий за преценката на тези доказателства е тяхната достоверност, като следва да се уточни, че достоверността и следователно доказателствената стойност на даден документ зависят от неговия произход, от обстоятелствата по неговото изготвяне, от неговия адресат и от това дали съдържанието му е логично и правдоподобно, и че по-специално следва да се придаде голямо значение на обстоятелството, че даден документ е съставен в непосредствена връзка с фактите или от пряк свидетел на същите (вж. решения от 27 юни 2012 г., Coats Holdings/Комисия, Т-439/07, ЕУ:Т:2012:320, т. 45 и цитираната съдебна практика и от 8 септември 2016 г., Goldfish и др./Комисия, Т-54/14, ЕУ:Т:2016:455, т. 95 и цитираната съдебна практика).
- 214 Прилагането на тези критерии за преценка на доказателствата за нарушение към улуките, обосноваващи проверката, не може да доведе до това да се изключи достатъчно сериозният характер на всички улики, които не изхождат пряко от проверяваните предприятия. Това би попречило изявленията на трети лица или документите, произхождащи от тях, да бъдат квалифицирани като достатъчно сериозни улики и по този начин би лишило Комисията от най-съществената част от възможностите ѝ за извършване на проверки.
- 215 Всъщност, макар доказателствата за нарушенията най-често да са преки и да произхождат от предприятията, извършили тези нарушения, улуките, които позволяват да се предположи извършването на нарушенията, по принцип произхождат от трети по отношение на съответното нарушение лица, независимо дали става въпрос за конкурентни предприятия или за жертви на противоправните деяния, или пък за публични или частни образувания, без каквато и да било връзка с тези деяния, като например експерти или органи за защита на конкуренцията.

- 216 Така в настоящия случай, противно на твърденията на жалбоподателите, обстоятелството, че протоколите са изготвени от Комисията, която ще вземе решение относно евентуалното преследване и санкциониране на жалбоподателите, само по себе си не е достатъчно, за да бъде отречена напълно доказателствената стойност на тези протоколи при преценката дали Комисията е разполагала с достатъчно сериозни улики.
- 217 Всъщност важно е да се припомни, че протоколите имат за цел да материализират и съответно да удостоверят сведенията, предоставени на Комисията от доставчиците (вж. т. 200 по-горе). Тези сведения обаче, които представляват самите улики, на които се основава обжалваното решение, не произхождат от Комисията, а от доставчиците, които имат преки търговски отношения с жалбоподателите. В това отношение е важно да се подчертае, че доставчиците имат търговски отношения с жалбоподателите и следователно могат да бъдат пряко засегнати от предполагаемото неправомерното поведение на последните. Следователно доставчиците могат да имат интерес жалбоподателите да бъдат санкционирани. При все това, именно поради търговските отношения, които поддържат с жалбоподателите, за разлика от обикновените конкуренти на нарушителите, доставчиците са пряко запознати с последиците, които евентуално могат да се припишат на това евентуално неправомерно поведение. В този смисъл изискваната от съдебната практика предпазливост при тълкуването на сигналите от страна на предприятия по отношение на други предприятия, когато първите имат интерес да бъдат санкционирани вторите (вж. в този смисъл решение от 12 юли 2011 г., Mitsubishi Electric/Комисия, Т-133/07, ЕУ:Т:2011:345, т. 88), не може да се приложи напълно към изявленията на доставчиците, по-специално когато, както в настоящия случай, последните посочват точни фактически данни, произтичащи от търговските им отношения с предполагаемите извършители на нарушението.
- 218 Освен това, що се отнася до доказателствената стойност на изготвените от Комисията протоколи, трябва да се отбележи, че сам по себе си доводът, изтъкнат от жалбоподателите с оглед на нейното оспорване, изведен от стандартизираното представяне на някои пасажии от протоколите, което доказвало, че Комисията не е възпроизвела точно изявленията на различните доставчици, не може да постави под въпрос тази доказателствена стойност. Както изтъкват жалбоподателите, частта относно датата на конференцията Intermarché и участниците в нея, както и последицата от това участие, а именно запознаването на участниците с някои търговски цели на Intermarché, без съмнение са еднакви в четири протокола (приложения Q.4, Q.5, Q.7 и Q.8 към отговора на Комисията от 10 януари 2019 г.). Такава идентичност обаче, доколкото е характерна само за четири от тринадесетте изпратени протокола и се отнася до данни, които могат да бъдат съобщени в отговор на въпросника и да бъдат описани по един и същи начин, не позволява да се направи извод за изопачаване на събраните изявления. Това е така, още повече че разглежданият идентичен пасаж е допълнен във всеки от четирите протокола с различни данни, свързани с конференцията Intermarché.
- 219 В това отношение е важно също да се припомни, че по силата на Договорите Комисията е институцията, която е натоварена да осигури напълно безпристрастно спазването на правото на Съюза в областта на конкуренцията и че съвместяването от страна на Комисията на функциите по разследване и санкциониране на нарушенията на правилата на конкуренцията само по себе си не представлява нарушение на изискването за безпристрастност (вж. в този смисъл решение от 27 юни 2012 г., Bolloré/Комисия, Т-372/10, ЕУ:Т:2012:325, т. 66 и цитираната съдебна практика). Следователно, без да са представени никакви доказателства, нито дори косвени такива, не може да се предполага, че в рамките на настоящата преписка Комисията събира доказателства, уличаващи жалбоподателите, като изопачава изявленията на доставчиците, с цел да получи улики за неправомерния характер на практиките на дистрибуторите.
- 220 От гореизложеното следва, че трябва да се отхвърлят всички доводи на жалбоподателите, които се основават на качеството на авторите на съобщените улики с цел да се направи извод, че Комисията не е разполагала с достатъчно сериозни улики за извършване на спорната проверка.

iii) По съдържанието на улуките, обосновали обжалваното решение

- 221 От разграничението между доказателства за нарушението и улуките, на които се основава решението за проверка, следва, че последните не трябва да доказват съществуването и съдържанието на дадено нарушение, както и кои са участвалите страни, тъй като в противен случай би било отнето напълно полезното действие на правомощията, предоставени на Комисията с член 20 от Регламент № 1/2003 (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 14 март 2014 г., *Cementos Portland Valderrivas/Комисия*, Т-296/11, ЕУ:Т:2014:121, т. 59).
- 222 Следователно обстоятелството, че възприетите доказателства могат да бъдат предмет на различно тълкуване, не изключва възможността те да представляват достатъчно сериозни улики, доколкото предпочитаното от Комисията тълкуване изглежда правдоподобно (вж. по аналогия постановеното във връзка с решение относно искане за предоставяне на информация съдебно решение от 14 март 2014 г., *Cementos Portland Valderrivas/Комисия*, Т-296/11, ЕУ:Т:2014:121, т. 59). При преценката на тази правдоподобност следва да се има предвид, че правомощието на Комисията за извършване на проверка включва възможността да се търсят различни данни, които все още не са известни или напълно установени (вж. решение от 14 ноември 2012 г., *Nexans France и Nexans/Комисия*, Т-135/09, ЕУ:Т:2012:596, т. 62 и цитираната съдебна практика).
- 223 Важно е също да се припомни, че различните улики, които позволяват да се предположи извършването на нарушение, трябва да се преценяват не поотделно, а в тяхната съвкупност, и че те могат взаимно да засилят ефекта си (вж. решения от 27 ноември 2014 г., *Alstom Grid/Комисия*, Т-521/09, ЕУ:Т:2014:1000, т. 54 и цитираната съдебна практика, и от 29 февруари 2016 г., *EGL и др./Комисия*, Т-251/12, непубликувано, ЕУ:Т:2016:114, т. 150 и цитираната съдебна практика).
- 224 По-специално, що се отнася до нарушенията, за които се предполага, че са извършени в настоящия случай, а именно съгласувани практики (вж. по-специално съображение 6 от обжалваното решение), съгласно постоянната съдебна практика, както следва от самия текст на член 101, параграф 1 ДФЕС, понятието за съгласувана практика включва, освен съгласуването между предприятията, също така и произтичащото от това съгласуване пазарно поведение, както и причинно-следствена връзка между тези два елемента (решения от 8 юли 1999 г., *Комисия/Anic Partecipazioni*, С-49/92 Р, ЕУ:С:1999:356, т. 118 и от 15 март 2000 г., *Cimenteries CBR и др./Комисия*, Т-25/95, Т-26/95, Т-30/95—Т-32/95, Т-34/95—Т-39/95, Т-42/95—Т-46/95, Т-48/95, Т-50/95—Т-65/95, Т-68/95—Т-71/95, Т-87/95, Т-88/95, Т-103/95 и Т-104/95, ЕУ:Т:2000:77, т. 1865). Следователно се изисква наличието на три съставни елемента.
- 225 Във връзка с доказването на тези три съставни елемента следва да се припомни, че понятието „съгласувана практика“ е въведено в Договорите с цел да се позволи прилагането на конкурентното право към тайни споразумения, които не са под формата на формално съгласуване на волеизявленията и съответно са по-трудни за установяване и доказване. Както съдът на Съюза многократно е подчертавал, макар член 101 ДФЕС да разграничава понятието „съгласувана практика“ от понятието „споразумение между предприятия“, той прави това в стремежа под съдържащите се в този член забрани да се разбира форма на координация между предприятия, при която, без да се стига до сключването на същинско споразумение и без съответно тя да включва всички елементи на едно споразумение, съзнателно се заменят рисковете на конкуренцията с практическо сътрудничество (решения от 14 юли 1972 г., *Imperial Chemical Industries/Комисия*, 48/69, ЕУ:С:1972:70, т. 64 и от 5 април 2006 г., *Degussa/Комисия*, Т-279/02, ЕУ:Т:2006:103, т. 132).
- 226 Също така принципно трябва да се припомни, че забраната за участие в антиконкурентни практики и споразумения, както и санкциите, които могат да бъдат наложени на нарушителите, са общоизвестни. Следователно е обичайно дейностите, извършвани в рамките на тези

антиконкурентни споразумения или практики, да бъдат осъществявани нелегално, срещите да се провеждат тайно и свързаната с тях документация да бъде сведена до минимум. Дори Комисията да открие документи, удостоверяващи по категоричен начин неправомерно установяване на контакт между операторите, тези документи обикновено са само фрагментарни и откъслечни, поради което често се оказва необходимо някои детайли да бъдат изведени по дедуктивен път. В повечето случаи съществуването на антиконкурентна практика или споразумение трябва да бъде логически изведено от определен брой съвпадения, които, взети заедно, могат да представляват, при липсата на друго смислено обяснение, доказателство за нарушаване на правилата на конкуренцията (решения от 7 януари 2004 г., Aalborg Portland и др./Комисия, С-204/00 Р, С-205/00 Р, С-211/00 Р, С-213/00 Р, С-217/00 Р и С-219/00 Р, ЕУ:С:2004:6, т. 55—57 и от 25 януари 2007 г., Sumitomo Metal Industries и Nippon Steel/Комисия, С-403/04 Р и С-405/04 Р, ЕУ:С:2007:52, т. 51, вж. също в този смисъл решение от 27 юни 2012 г., Coats Holdings/Комисия, Т-439/07, ЕУ:Т:2012:320, т. 42).

227 От това следва, че в някои хипотези съдът на Съюза е приел, че тежестта на доказване на трите съставни елемента на дадена съгласувана практика е облекчена за Комисията.

228 В този смисъл паралелизмът в пазарното поведение при определени условия може да се разглежда като доказващ наличието на съгласуване, в случая ако съгласуването е единственото правдоподобно обяснение за него (решения от 31 март 1993 г., Ahlström Osakeyhtiö и др./Комисия, С-89/85, С-104/85, С-114/85, С-116/85, С-117/85 и С-125/85—С-129/85, ЕУ:С:1993:120, т. 71 и от 8 юли 2008 г., ВРВ/Комисия, Т-53/03, ЕУ:Т:2008:254, т. 143).

229 Освен това следва да се презумира, освен ако бъде представено доказателство за противното от страна на заинтересованите страни, че предприятията, които участват в съгласуването и които продължават да развиват дейност на пазара, при определянето на поведението си на този пазар вземат предвид обменените с техните конкуренти сведения (решения от 8 юли 1999 г., Комисия/Anic Partecipazioni, С-49/92 Р, ЕУ:С:1999:356, т. 121 и от 8 октомври 2008 г., Schunk и Schunk Kohlenstoff-Technik/Комисия, Т-69/04, ЕУ:Т:2008:415, т. 118). С други думи, доказателството, че са налице първите два елемента от фактическия състав на една съгласувана практика в някои случаи позволява да се предположи третият ѝ съставен елемент.

230 Този специфичен режим на доказване на съгласуваните практики не е без значение за условията, които са необходими, за да се приеме, че са налице достатъчно сериозни улики, позволяващи да се предполага наличието на такива практики. По-специално, като се има предвид необходимостта от разграничение между доказателства за наличието на съгласувана практика и улики, обосноваващи проверки с цел събиране на такива доказателства, прагът, за да бъде признато, че Комисията разполага с достатъчно сериозни улики, трябва непременно да е по-нисък от прага, позволяващ да се установи наличието на съгласувана практика.

231 Ето защо именно в светлината на тези съображения следва да се отговори на доводите, които жалбоподателите основават на съдържанието на сведенията, с които разполага Комисията, за да направят извода, че тя не е разполагала с достатъчно сериозни улики, за да приеме обжалваното решение.

– По липсата на достатъчно сериозни улики във връзка със съмненията за първото нарушение

232 Като начало следва да се припомни, че първото нарушение е описано по следния начин в член 1, буква а) от обжалваното решение:

„[...] обмен на информация от 2015 г. нататък между предприятия и/или сдружения на предприятия, по-специално ICDC [...] и/или неговите членове, Casino и AgeCore и/или неговите членове и Intermarché, относно получените от тях отстъпки на пазарите за доставка на стоки за

ежедневно потребление в секторите на хранителните продукти, хигиенните препарати и продуктите за почистване и относно цените на пазара за продажба на услуги на производителите на маркови стоки в секторите на хранителните продукти, хигиенните препарати и продуктите за почистване в няколко държави от Европейския съюз, по-специално във Франция [...]“.

- 233 Нито в писмените становища на жалбоподателите, нито в отговорите им на въпросите на Общия съд, с които от тях се иска да вземат отношение по представените от Комисията улики, те не оспорват по същество, че Комисията разполага с достатъчно сериозни улики относно първото нарушение. За първи път в съдебното заседание те изтъкват две твърдения за нарушения, които не са били споменавани по-рано. Първо, сливането на пазара за продажба на услуги с пазара на доставки в таблица 1, приложена към отговора на Комисията от 5 юни 2019 г., при положение че тези два пазара са посочени поотделно в член 1, буква а) от обжалваното решение, свидетелствало — предвид съдебната практика, произтичаща от решение от 14 ноември 2012 г., Nexans France и Nexans/Комисия (T-135/09, EU:T:2012:596) — че Комисията не е разполагала с достатъчно сериозни улики относно първото нарушение. Второ, започването на официалната процедура по разследване само по отношение на някои аспекти на второто нарушение сочело, че Комисията не е разполагала с достатъчно сериозни улики относно първото нарушение.
- 234 Що се отнася до първото твърдение за нарушение, изложено от жалбоподателите в съдебното заседание, то трябва да се отхвърли като недопустимо, тъй като е направено несвоевременно. Всъщност, противно на изискванията, съдържащи се в член 84, параграф 2 от Процедурния правилник, жалбоподателите не са формулирали първото твърдение за нарушение веднага след като са се запознали с таблица 1, приложена към отговора на Комисията от 5 юни 2019 г., доколкото въпреки искането на Общия съд да вземат отношение по този отговор преди 4 юли 2019 г., те са изтъкнали първото твърдение за нарушение едва в съдебното заседание от 29 януари 2020 г.
- 235 Във всички случаи може да се добави, че това първо твърдение за нарушение не може да се уважи по същество. Наистина от таблица 1, приложена към отговора на Комисията от 5 юни 2019 г., е видно, че тя не прави разграничение между пазара на доставки на стоки за ежедневно потребление и пазара за продажба на услуги на производителите, които обаче са посочени поотделно в обжалваното решение, като Комисията обяснява в тази таблица, че „отстъпките [на пазара на доставките] могат да се считат и за продажни цени на услуги за производителите на маркови стоки в сектора на хранителните продукти, хигиенните препарати и продуктите за почистване“. Тази формулировка обаче просто означава, че в съответствие със съдебната практика, и по-специално с решение от 14 ноември 2012 г., Nexans France и Nexans/Комисия (T-135/09, EU:T:2012:596, т. 62), на този етап Комисията все още не е определила под каква форма дистрибуторите са получили преимущество в ущърб на доставчиците и относно което тя предполага, че дистрибуторите се споразумяват — нещо, което тя впрочем признава, като в отговора си от 5 юни 2019 г. уточнява, че в своите приложения е използвала само термина „отстъпка“, „без да решава предварително въпроса дали от една задълбочена проверка може да се направи извод, че се касае за отстъпки на пазарите за доставка или за продажни цени на услуги на производители“. Всъщност следва да се припомни, че съгласно посоченото решение правомощието на Комисията за извършване на проверки включва възможността да търси различни данни, които все още не са известни или напълно установени (вж. също т. 222 по-горе).
- 236 За сметка на това, противно на твърденията на жалбоподателите, от решение от 14 ноември 2012 г., Nexans France и Nexans/Комисия (T-135/09, EU:T:2012:596, т. 60—94), не може да се направи извод, че в случай на наличие на улики за ценово предимство в полза на проверяваните предприятия Комисията е длъжна да посочи конкретно тези улики, като разграничи двата пазара, засегнати от това предимство, още повече че от постоянната съдебна

практика относно задължението за мотивиране следва, че Комисията не е длъжна да определя точно съответния пазар (вж. т. 112 по-горе). Всъщност в това решение Общият съд не упреква Комисията, че не е направила достатъчно разграничение между двата пазара, за които евентуално са се отнасяли притежаваните от нея улики, а я упреква, че обхватът на проверката надхвърля рамките на самия пазар, относно който тя е разполагала с улики. В настоящия случай обаче жалбоподателите не представят никакво доказателство в полза на такова надхвърляне на рамките, доколкото, напротив на твърденията им в съдебното заседание, изявленията на доставчиците не се отнасят единствено до ICDC, което е участвало само на пазара за продажба на услуги на производителите (вж. т. 248 по-долу).

- 237 Що се отнася до второто твърдение за нарушение, изложено от жалбоподателите в съдебното заседание, то може да се счита за допустимо по силата на член 84, параграф 2 от Процедурния правилник, доколкото се основава на решението за започване на официалната процедура по разследване, прието на 4 ноември 2019 г. от Комисията, тоест след горепосочения срок за отговор, който е 4 юли 2019 г., и при започване на устната фаза на производството по настоящото дело, доколкото това твърдение за нарушение е изложено в хода на тази устна фаза. То обаче трябва да се отхвърли като необосновано.
- 238 Всъщност независимо от обстоятелството, че решението за започване на официалната процедура е прието след приемане на обжалваното решение и следователно не може да постави под въпрос законосъобразността на последното, от обхвата на това решение не може да се направи извод, че Комисията не е разполагала с достатъчно сериозни улики относно първото нарушение.
- 239 Наистина от Решение С(2019) 7997 final от 4 ноември 2019 г. за започване на производството по дело АТ.40466 следва, че що се отнася до предположения за нарушение, различни от тези във връзка с първото нарушение, Комисията не е счела, че разполага с достатъчно данни, за да започне производството във връзка с това нарушение. Поради самото си естество обаче улуките, обосноваващи проверка, позволяват единствено да се предполага извършването на нарушение, което в крайна сметка би могло да не бъде установено, което впрочем обяснява защо не всички проверки са последвани от решение за започване на производството, нито а fortiori от решение за установяване на нарушение. Така наличието на улики за нарушение не предполага непременно наличието на доказателства за предполагаемото нарушение, нито пък на достатъчно доказателства за образуване на производството. Следователно от обстоятелството, че спорната проверка не е позволила да се съберат такива доказателства, не може да се направи изводът, че Комисията не е разполагала с достатъчно сериозни улики преди проверката.
- 240 Следва да се добави, че Комисията е съобщила на Общия съд някои улики, с които е разполагала към момента на приемане на обжалваното решение, относно паралелизма в поведението на ICDC (Casino) и AgeCore (Intermarché), характеризиращ се в настоящия случай със съвпадането във времето на исканията им за отстъпки от доставчиците и сходството на тези искания.
- 241 Разглежданите сведения обаче представляват достатъчно сериозни улики за наличието на такова съвпадане във времето и на такова сходство.
- 242 Всъщност от тринадесетте разпитани доставчици, десет от които твърдят, че поддържат търговски отношения едновременно с ICDC и с AgeCore, осем разказват подробно за идентични искания за отстъпки от страна на ICDC (Casino) и от страна на AgeCore (Intermarché) (а именно предприятията А, В, С, D, E, G, H и J; приложения Q.1—Q.5, Q.7, Q.8 и Q.10 към отговора на Комисията от 10 януари 2019 г.), един от доставчиците споменава, че AgeCore уеднаквява поведението си с това на конкурентите си, без да ги посочва поименно

(предприятие I; приложение Q.9), а двама доставчици посочват, че принципно са били изправени пред подобни искания за отстъпки, направени от различни дистрибуторски обединения (предприятия L и M; приложения Q.12 и Q.13).

- 243 Освен това Комисията не се е задоволила само с това да предостави улики относно този първи елемент от състава на една съгласувана практика, какъвто е паралелизмът в поведението на пазара, който впрочем при определени условия може да позволи да се презумира наличието на втория елемент от състава на съгласувана практика, който е съгласуването (вж. т. 228 по-горе). Тази институция посочва, че е разполагала също така и с улики за наличието на подобно съгласуване, състоящо се в настоящия случай в обмен на сведения, които улики, взети заедно, също могат да се считат за достатъчно сериозни.
- 244 Вярно е, че доставчиците, които споменават изрично обмен на информация между дистрибуторите относно отстъпките, наистина са по-малко и изявленията им в това отношение най-често са неясни и спекулативни. Трима доставчици изрично споменават споделяне или обмен на информация (а именно предприятията С, Е и Н; приложения Q.3, Q.5 и Q.8 към отговора на Комисията от 10 януари 2019 г.), а няколко други доставчици посочват, че едно обединение е знаело за получените от другите обединения отстъпки (по-специално предприятията В, D, G и I; приложения Q.2, Q.4, Q.7 и Q.9). Освен това един от доставчиците посочва възможно обяснение за едновременните искания за отстъпки, което е блъфването, практикувано от дистрибуторите по време на преговорите си, за да получат по-благоприятни търговски условия (предприятие L; приложение Q.12).
- 245 За начало обаче трябва да се отбележи, че нито един доставчик не посочва, че счита за малко вероятно едновременното отправяне на искания за отстъпки и сходното им съдържание да са резултат от обмен на информация. Единствените доставчици, които са изразили мнение в смисъл, различен от този за наличието на обмен на информация, или са запазили мълчание, или са посочили, че не разполагат с информация относно обмена на информация между дистрибуторите (а именно предприятията А, F, J, K и M; приложения Q.1, Q.6, Q.10, Q.11 и Q.13 към отговора на Комисията от 10 януари 2019 г.), без изрично да изключват съществуването на такъв обмен.
- 246 На следващо място е важно да се подчертае, че доставчикът, споменал хипотезата на блъф от страна на дистрибуторите, не само е нюансирал вероятността от тази хипотеза, като е посочил, че „се надява посочената информация [относно познаването на условията, получени от другите обединения] все пак да е била точна“, но също така е уточнил, че не е участвал в преговорите, надхвърлящи националната рамка, която се разглежда основно в рамките на първото предполагаемо нарушение, което ограничава надеждността на изявленията му. От това следва, че уликите, с които е разполагала Комисията, не са ѝ позволили да приеме, че едновременните искания за отстъпки, които съвпадат по съдържание, имат друго правдоподобно обяснение, различно от съгласуването, което стои в основата им (вж. т. 228 по-горе).
- 247 На последно място, изявленията на доставчиците относно обмена на информация между дистрибуторите във връзка с отстъпките се потвърждават от сведения относно каналите, през които този обмен може да премине.
- 248 Така няколко доставчика, както и писмото на директора на асоциацията N, споменават за обмена между дистрибуторски обединения, трансферите на предприятия, както и движенията на персонала между дистрибуторите и между обединенията, като ги представят като потенциални източници на сведения, по-специално относно получените от различните дистрибутори отстъпки (по-специално приложение Q.2, стр. 4, приложение Q.7, стр. 4 и приложение Q.8, стр. 5, както и приложения Q.14, Q.16 и Q.18 към отговора на Комисията от 10 януари 2019 г.). Те посочват по-специално обединението, създадено във Франция от Casino и Intermarché, под формата на общо дъщерно дружество Intermarché Casino Achats (INCA), и

посочват връзка между тази принадлежност към едно и също обединение на национално равнище и познаването от страна на Casino и Intermarché на отстъпките, получени от всеки от тях съответните им доставчици (по-специално приложение Q.4, стр. 4 и приложение Q.7, стр. 4 и 6).

249 С оглед на множеството канали за комуникация, които са открити по този начин, както и с оглед на направените уточнения относно тези канали и съгласуваността на предоставените данни, макар че авторите им не разполагат а priori с едни и същи средства и източници на сведения, може да се приеме, че Комисията е разполагала с достатъчно сериозни улики, които са ѝ позволили да предполага спорния обмен на информация. Всъщност важно е да се припомни, че макар доставчиците да могат да бъдат преки свидетели на антиконкурентно поведение на пазара (вж. т. 217 по-горе), те не могат да бъдат преки свидетели на скритите и нелегално осъществявани концентрации. При тези условия множеството, точността и съгласуваността на предоставените данни относно разглеждания обмен на информация компенсират — при цялостната преценка, целяща да се провери наличието на достатъчно сериозни улики — спекулативния характер на посочените данни.

250 Следователно, като се има предвид и обстоятелството, че тези улики относно обмена на предполагаема информация допълват уликите относно поведението на пазара, следва да се приеме, че Комисията е разполагала с достатъчно сериозни улики, за да предполага извършването на първото нарушение.

– По липсата на достатъчно сериозни улики в подкрепа на съмненията за второто нарушение

251 Следва да се припомни, че това второ нарушение е описано в член 1, буква б) от обжалваното решение, както следва:

„обмен на информация поне от 2016 г. нататък между Casino и Intermarché във връзка с бъдещите им търговски стратегии, по-специално що се отнася до асортимента, развитието на магазините, електронната търговия и политиката за популяризиране на пазарите за доставка на стоки за ежедневна употреба и на пазарите за продажба на потребителите на стоки за ежедневна употреба във Франция“.

252 Най-напред трябва да се отбележи, както посочват жалбоподателите и както признава Комисията, че тази институция е основала съмненията си относно извършването на второто нарушение на една основна улика, изведена от провеждането на конференцията Intermarché.

253 От преписката е видно, че конференцията Intermarché се провежда на 21 септември 2016 г. в седалището на Intermarché и че на нея ръководството на Intermarché, заедно с отговорните за неговите дружества лица, приема основните си доставчици с цел да представи своите намерения и търговски приоритети.

254 Безспорно е, че на тази конференция са участвали представители на голям брой доставчици на Intermarché, но също така и представители на INCA, което е общо дъщерно дружество на Intermarché и Casino, и по-специално А, който впрочем е директор в рамките на групата Casino, както и В, който е представител на AgeCore и ръководител на това сдружение на предприятия. Безспорно е също така, че обсъжданите по време на тази конференция теми, представени от ръководния екип на Intermarché, са свързани с целите и линиите на развитие на предприятието, що се отнася до пазарните дялове, увеличаването на броя на неговите магазини, цифровата трансформация и развитието на търговията онлайн, нововъведенията за ускоряване на разпространението на нови продукти, увеличаването на неговите търговски обекти „drive“ и прилагането на нови усилия за популяризиране.

- 255 Жалбоподателите поддържат, че така предоставената информация не разкрива никакъв обмен на чувствителна и поверителна търговска информация, позволяващ да се предположи наличието на съгласуване между конкуренти, забранено от член 101 ДФЕС, и въз основа на това жалбоподателите правят извод, че Комисията не е разполагала с достатъчно сериозни улики, за да презумира наличието на второто нарушение.
- 256 Първо, що се отнася до възможността да се презумира наличието на обмен на информация и съответно на съгласуване въз основа на изявленията на един-единствен дистрибутор, в случая Intermarché, следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика критериите за координация и сътрудничество, позволяващи да се дефинира понятието за съгласувана практика, трябва да се разбират в светлината на концепцията, присъща на разпоредбите на Договора относно конкуренцията, според която всеки икономически оператор трябва да определя самостоятелно политиката, която възнамерява да следва на вътрешния пазар. Макар това изискване за самостоятелност да не изключва правото на икономическите оператори да се адаптират разумно спрямо установеното или очакваното поведение на своите конкуренти, то категорично не допуска каквото и да било установяване на пряк или косвен контакт между такива оператори, който има за цел или резултат било да повлияе на пазарното поведение на настоящ или потенциален конкурент или да разкрие пред такъв конкурент поведението, което е решено да се възприеме или което се възнамерява да се възприеме на пазара (решения от 4 юни 2009 г., T-Mobile Netherlands и др., С-8/08, ЕУ:С:2009:343, т. 32 и 33 и от 24 октомври 1991 г., Rhône-Poulenc/Комисия, Т-1/89, ЕУ:Т:1991:56, т. 121).
- 257 От това следва, че фактът, че само един от участниците в срещи между конкурентни предприятия разкрива намеренията си, не е достатъчен, за да се изключи наличието на картел. Всъщност съгласно съдебната практика, която също е добре установена, макар и да е вярно, че понятието за съгласувана практика действително предполага съществуването между конкурентите на контакти, отличаващи се с взаимност, това условие обаче е изпълнено, когато разкриването от един конкурент пред друг на неговите намерения или на бъдещото му поведение на пазара е поискано или най-малкото прието от втория. Последният, благодарение на получаването на такива сведения, които той трябва непременно да вземе предвид, пряко или косвено, премахва предварително неяснотата относно бъдещото поведение на първия, докато всеки икономически оператор трябва да определя самостоятелно търговската политика, която възнамерява да следва на пазара. Следователно получаването от предприятие на информация от конкурент относно бъдещото поведение на този конкурент на пазара представлява забранена от член 101, параграф 1 ДФЕС съгласувана практика (вж. в този смисъл решения от 15 март 2000 г., Cimenteries CBR и др./Комисия, Т-25/95, Т-26/95, Т-30/95—Т-32/95, Т-34/95—Т-39/95, Т-42/95—Т-46/95, Т-48/95, Т-50/95—Т-65/95, Т-68/95—Т-71/95, Т-87/95, Т-88/95, Т-103/95 и Т-104/95, ЕУ:Т:2000:77, т. 1849, от 12 юли 2001 г., Tate & Lyle и др./Комисия, Т-202/98, Т-204/98 и Т-207/98, ЕУ:Т:2001:185, т. 54 и от 8 юли 2008 г., ВРВ/Комисия, Т-53/03, ЕУ:Т:2008:254, т. 231—234).
- 258 Не може обаче да се приеме, че в настоящия случай самото присъствие на директор от конкурентната група дружества Casino по време на представянето от страна на Intermarché на неговите търговски приоритети е достатъчно, за да се предположи, че предоставената информация е била получена, както се изисква съгласно съдебната практика за целите на установяване на реципрочност и съответно да се направи извод за наличието на съгласувана практика между Casino и Intermarché.
- 259 Всъщност, от една страна, както жалбоподателите правилно подчертават, без впрочем това да се оспорва от Комисията, А е участвал в конференцията Intermarché не като представител на Casino, а в качеството на съуправител на INCA, чието присъствие се обосновава от факта, че последното е договаряло за сметка на Intermarché условията за снабдяване с основните му

доставчици. От друга страна, А е имал строги задължения за поверителност по отношение на Casino, които също не са оспорени сами по себе си, и не може да се презумира, че тези задължения не са били изпълнени.

- 260 При все това изложеният довод за присъствието на А на конференцията Intermarché и за наложените му задължения не позволяват сами по себе си и без представянето от страна на Комисията на други доказателства в това отношение, да породят разумно подозрение за получаване от Casino на предоставените от Intermarché сведения, което да обоснове продължаване на разследването с цел да се установи дали Casino е поискало или поне е получило оповестената от Intermarché информация. Всъщност Комисията се ограничава до това да посочи само един протокол от обсъжданията между А и представителя на Intermarché в рамките на INCA по време на конференцията (стр. 7 и 8 от приложение Q.5 към отговора на Комисията от 10 януари 2019 г.), които обсъждания на четири очи не съответстват на получаването на публично направени изявления и чието съдържание няма непременно връзка със съдържанието на тези изявления предвид функциите, изпълнявани от тези две лица в INCA, които обосновават събеседването между тях по други въпроси. В това отношение е важно да се отбележи, че противно на твърденията на Комисията, която посочва в уводната част на таблица 2, приложена към отговора ѝ от 5 юни 2019 г., че е получила информация, че INCA може да служи като средство за обмен на информация относно второто нарушение, извлеченията от протоколите, възпроизведени в посочената таблица, се ограничават до споменаване на присъствието на А на конференцията Intermarché, без от това да може да се заключи, че INCA има специфична роля в това отношение.
- 261 Що се отнася, второ, до съобщените по време на конференцията Intermarché данни, следва да се припомни, че квалифицирането на обмена на информация като нарушение зависи по-специално от естеството на обменената информация (вж. в този смисъл решенията от 28 май 1998 г., *Deere/Комисия*, C-7/95 P, EU:C:1998:256, т. 88—90 и от 23 ноември 2006 г., *Asnef-Equifax и Administración del Estado*, C-238/05, EU:C:2006:734, т. 54).
- 262 В настоящия случай, подобно на твърдяното от жалбоподателите, следва да се отбележи, че в протоколите, в които се споменава конференцията Intermarché (приложения Q.4, Q.5, Q.7, Q.9 и съдържащото още повече уточнения приложение Q.8 към отговора на Комисията от 10 януари 2019 г.), се посочват като цяло елементите на търговската политика, отнасящи се до асортимента, електронната търговия или промоционалните практики, споменати по време на посочената конференция. Подобно общо посочване присъства и в приложение към писмото на директора на сдружението N (приложение Q.15). Това посочване е възпроизведено също и в публикувана в специализираната преса статия, която е предоставена от жалбоподателите.
- 263 Действително от преписката е видно — и впрочем това не се оспорва от Комисията — че конференцията Intermarché е проведена публично, в присъствието на повече от 400 доставчици, а също така и на журналисти, и че за нея е изготвен подробен протокол в специализираната преса. Освен това Комисията е била уведомена за този публичен характер, за което свидетелстват протоколите от снемането на обяснения от доставчиците, тъй като един от тях е посочил, че пресата е присъствала на конференцията Intermarché (приложение Q.2, стр. 7). Освен това в отговор на поставен от Общия съд въпрос тя посочва, че не е била информирана за евентуални представяния, направени по време на конференцията Intermarché без присъствието на журналисти.
- 264 Съгласно постоянната съдебна практика обаче система за обмен на публична информация сама по себе си не може да наруши правилата на Договора относно конкуренцията (вж. решение от 30 септември 2003 г., *Atlantic Container Line и др./Комисия*, T-191/98 и T-212/98—T-214/98, EU:T:2003:245, т. 1154 и цитираната съдебна практика).

- 265 Освен това съгласно параграф 92 от Насоките относно приложимостта на член 101 [ДФЕС] по отношение на споразуменията за хоризонтално сътрудничество (ОВ С 11, 2011г., стр. 1, наричани по-нататък „Насоките относно споразуменията за хоризонтално сътрудничество“), с които Комисията се самоограничава при упражняването на правото си на преценка и не може да се отклони от тях, тъй като в противен случай би била санкционирана (вж. в този смисъл решение от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, С-189/02 Р, С-202/02 Р, С-205/02 Р—С-208/02 Р и С-213/02 Р, EU:C:2005:408, т. 211), „действително публична информация“ е онази информация, която като цяло е еднакво достъпна за всички конкуренти и клиенти. В същата точка от Насоките относно споразуменията за хоризонтално сътрудничество обаче се уточнява, че „[з]а да бъде информацията действително публична, получаването ѝ не следва да бъде по-скъпо за потребителите и дружествата, които не са свързани със системата за обмен, отколкото за дружествата, които си обменят информацията“ и че „[п]о тази причина конкурентите обикновено не избират да обменят данни, които могат да съберат от пазара по също толкова лесен начин и следователно на практика няма вероятност за обмен на действително публични данни“. Освен това от параграф 63 от Насоките относно споразуменията за хоризонтално сътрудничество, посветен конкретно на едностранните публични обявления, цитиран от жалбоподателите в съдебното заседание, следва, че едностранно „обявление, което е също действително публично, например чрез вестник [...], не представлява съгласувана практика по смисъла на член 101 [ДФЕС]“.
- 266 В настоящия случай от обстоятелствата във връзка с провеждането на конференцията Intermarché ясно следва, че съобщената от Intermarché информация е действително публична по смисъла на Насоките относно споразуменията за хоризонтално сътрудничество. Благодарение на присъствието на журналисти и на подробния доклад, който те са направили в специализираната преса едва няколко дни след провеждането на конференцията Intermarché, предоставената от Intermarché информация по време на тази конференция е станала достъпна не само за А, който е директор в рамките на конкурентната група дружества Casino, но по също толкова лесен начин и за всички други конкуренти на Intermarché.
- 267 Освен това от статията в специализираната преса, в която се описва провеждането на конференцията Intermarché и чието съдържание не се оспорва от Комисията, е видно, че предоставената на това събитие информация е с много общ характер и се цели да придаде значение пред доставчиците на предприятието на изработената от ръководния екип на Intermarché политика на развитие и иновации. Комисията не излага конкретни причини, поради които подобна информация може да не бъде квалифицирана като публични данни. Макар да е вярно, че по време на разглежданото събитие е обявена целта за създаване на 200 магазина, поради общия си характер тази информация сама по себе си не може да обоснове съмнение за съгласувана практика между конкуренти, която е забранена от член 101 ДФЕС. Следователно публичният характер на информацията, оповестена на конференцията Intermarché, не позволява да се приеме, че тя може да съставлява обмен на незаконна информация, и следователно провеждането на конференцията Intermarché да се квалифицира като достатъчно сериозна улика за разглежданото нарушение.
- 268 Гореизложеното важи в още по-голяма степен в настоящия случай, тъй като в обжалваното решение самата Комисия е представила уликите за предполагаемите нарушения като свидетелстващи за тайния обмен на информация между ограничен брой лица и чрез документи, които на свой ред са поверителни (вж. т. 117 по-горе). Всъщност, както уместно припомнят жалбоподателите, съгласно съображение 8 от обжалваното решение „предполагаемите съгласувани практики се осъществяват при условията на най-строга тайна, като тяхното съществуване и прилагане е известно само на висшето ръководство и на ограничен брой доверени членове на персонала във всяко предприятие“ и „[д]окументите, отнасящи се до предполагаемите съгласувани практики, са ограничени до необходимия минимум и се държат на места и под форма, улесняваща тяхното укриване, запазване или унищожаване“. При все това

улики, състоящи се от публични изявления, като направените по време на конференцията Intermarché, не позволяват сами по себе си да се предположи обмен на посочената информация, който е пазен в строга тайна.

- 269 Тези съображения не се поставят под съмнение от посочването в точка 63 от Насоките относно споразуменията за хоризонтално сътрудничество, че „не може да се изключи възможността за констатирането на съгласувана практика“ въз основа на „едностранно [...] обявление, което е също действително публично“. Всъщност освен факта, че подобни публични обявления не съответстват на настоящата презумпция за таен обмен на информация, следва да се отбележи, че в обжалваното решение Комисията нито твърди, нито а fortiori обяснява, а още по-малко твърди в хода на настоящото производство, че второто нарушение съответства на тази хипотеза за съгласувана практика въз основа на едностранни публични изявления.
- 270 От това следва, че с оглед на общата преценка на характеристиките на конференцията Intermarché Комисията не е имала основание да предполага наличието на обмен на търговски данни между конкуренти, който е забранен от член 101 ДФЕС. От това следва също така, че разглежданата конференция не може да представлява достатъчно сериозна улика, позволяваща да се предположи извършването на второто нарушение.
- 271 Във всички случаи този извод нямаше да е различен, ако бяха взети предвид вътрешната докладна записка на Комисията от 16 декември 2016 г., приложена към допълнителния ѝ отговор от 19 декември 2019 г., както и представянето на поверителния вариант на протоколите, изпратени от Комисията в неуповителния им вариант в резултат от действие по събиране на доказателства. Всъщност, от една страна, от тази вътрешна записка не се установяват други данни освен съдържащите се в протоколите. От друга страна, от неуповителния вариант на тези протоколи следва, че заличаването на данните цели единствено да се попречи на идентифицирането на образувания или лица, на дати и цифрови данни, така че вземането предвид на тези данни не би позволило да се установи и връзката между публичните изявления, направени по време на конференцията Intermarché, и предполагаемият таен обмен на информация. От това се установява също, че споменатата по-горе мярка по събиране на доказателства, която Комисията е поискала от Общия съд, не следва да се разпорежда.
- 272 Едновременните искания за един и същ „бонус за нововъведение“, които Casino и Intermarché са отправили до своите доставчици, също не представляват достатъчно сериозна улика, позволяваща да се предположи извършването на второто нарушение. Всъщност нито една от съобщените улики не позволява този бонус или тези „отстъпки за нововъведения“ ясно да се разграничат от отстъпките и от продажните цени за услуги на доставчиците, до които се отнася първото нарушение. Предвид обясненията, дадени в протоколите (стр. 3 от приложение Q.6 и стр. 5, както и бележка под линия № 7 от приложение Q.7 към отговора на Комисията от 10 януари 2019 г.), посочените отстъпки се състоят или в отстъпка, поискана от доставчиците, или в заплащане за услуги за включване в каталог, предоставяни от дистрибуторите на доставчиците, макар и конкретно във връзка с иновативните продукти и с приложение във Франция, за които се отнася и първото нарушение. Също така в таблица 2, изготвена от Комисията, за да представи накратко улуките, съответстващи на второто нарушение (вж. т. 169, последно тире по-горе), тя е разграничила улуките във връзка с „отстъпките за нововъведение“ от тези във връзка с асортимента, развитието на магазините, политиката относно електронната търговия и политиката за популяризиране, които са единствените споменати в обжалваното решение. Освен това може да се отбележи, че само двама от тринадесетте разпитани доставчици (приложения Q.6 и Q.7) споменават едновременно направени искания за отстъпки за нововъведения.

- 273 Следователно, дори да се вземат предвид общо елементите, свързани с конференцията Intermarché и с „бонуса за иновация“, следва да се направи извод, че Комисията не е притежавала достатъчно сериозни улики, които позволяват да се предполага наличието на второто нарушение и да се обоснове член 1, буква б) от обжалваното решение, като не е необходимо произнасяне по доводите на жалбоподателите относно новото решение за проверка, отнасящи се по-специално до аспектите на второто нарушение, което им е изпратено в хода на настоящото производство (Решение С(2019) 3761 на Комисията от 13 май 2019 г., с което на Casino, Guichard-Perrachon и на всички пряко или непряко контролирани от него дружества се разпорежда да се подчинят на проверка в съответствие с член 20, параграфи 1 и 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета (АТ.40466 — Tute 1)
- 274 Следователно основанието, изведено от нарушение на правото на неприкосновеност на частните помещения на жалбоподателите, трябва да се уважи по отношение на второто нарушение.
- 275 От всичко изложено по-горе следва, че обжалваното решение трябва да бъде отменено, доколкото с член 1, буква б) от него на жалбоподателите се разпорежда да се подчинят на проверка относно евентуалното им участие във второто нарушение, и че жалбата трябва да се отхвърли в останалата ѝ част.

По съдебните разноски

- 276 Съгласно член 134, параграф 3 от Процедурния правилник, ако страните са загубили съответно по едно или няколко от предявените основания, всяка страна понася направените от нея съдебни разноски. Тъй като обжалваното решение се отменя частично, следва да се постанови, че жалбоподателите и Комисията понасят съответно направените от тях съдебни разноски. Съветът, встъпил в подкрепа на Комисията, понася направените от него съдебни разноски в приложение на член 138, параграф 1 от Процедурния правилник.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (девети разширен състав)

реши:

- 1) **Отменя член 1, буква б) от Решение С(2017) 1054 final на Комисията от 9 февруари 2017 г., с което на Casino, Guichard-Perrachon и на всички пряко или непряко контролирани от него дружества се разпорежда да се подчинят на проверка в съответствие с член 20, параграфи 1 и 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета (дело АТ.40466 — Tute 1).**
- 2) **Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.**
- 3) **Осъжда Casino, Guichard-Perrachon, Achats Marchandises Casino SAS (АМС), Европейската комисия и Съветът на Европейския съюз да понесат направените от тях съдебни разноски.**

Gervasoni

Madise

da Silva Passos

Kowalik-Bańczyk

Mac Eochaidh

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 5 октомври 2020 година.

Подписи

Съдържание

I. Правна уредба	2
II. Обстоятелствата по спора	3
III. Производството и исканията на страните	5
IV. От правна страна	7
A. По първото основание: възражение за незаконосъобразност на член 20 от Регламент № 1/2003	7
1. По допустимостта на възражението за законосъобразност	7
2. По основателността на възражението за незаконосъобразност	11
a) По първото твърдение за нарушение: незачитане на правото на ефективни правни средства за защита	11
b) По второто твърдение за нарушение на принципа на равни процесуални възможности и на правото на защита	20
B. По второто и третото основание, а именно неспазване на задължението за мотивиране и нарушение на правото на неприкосновеност на частните помещения	24
1. По неизпълнението на задължението за мотивиране	25
2. По нарушението на правото на неприкосновеност на частните помещения	27
a) По спазването на принципа на пропорционалност	28
1) Относно дружествата и помещенията, обект на проверката	29
2) Относно продължителността на проверката	32
3) Относно датата на проверката	33
b) По притежаването от Комисията на достатъчно сериозни улики	34
1) По определянето на уликите, с които е разполагала Комисията	35
2) По преценката на достатъчно сериозния характер на уликите, с които е разполагала Комисията	38
i) По формата на уликите, обосновали обжалваното решение	39
ii) По авторите на уликите, обосновали обжалваното решение	44
iii) По съдържанието на уликите, обосновали обжалваното решение	46
– По липсата на достатъчно сериозни улики във връзка със съмненията за първото нарушение	47

– По липсата на достатъчно сериозни улики в подкрепа на съмненията за второто нарушение	51
По съдебните разноски	56